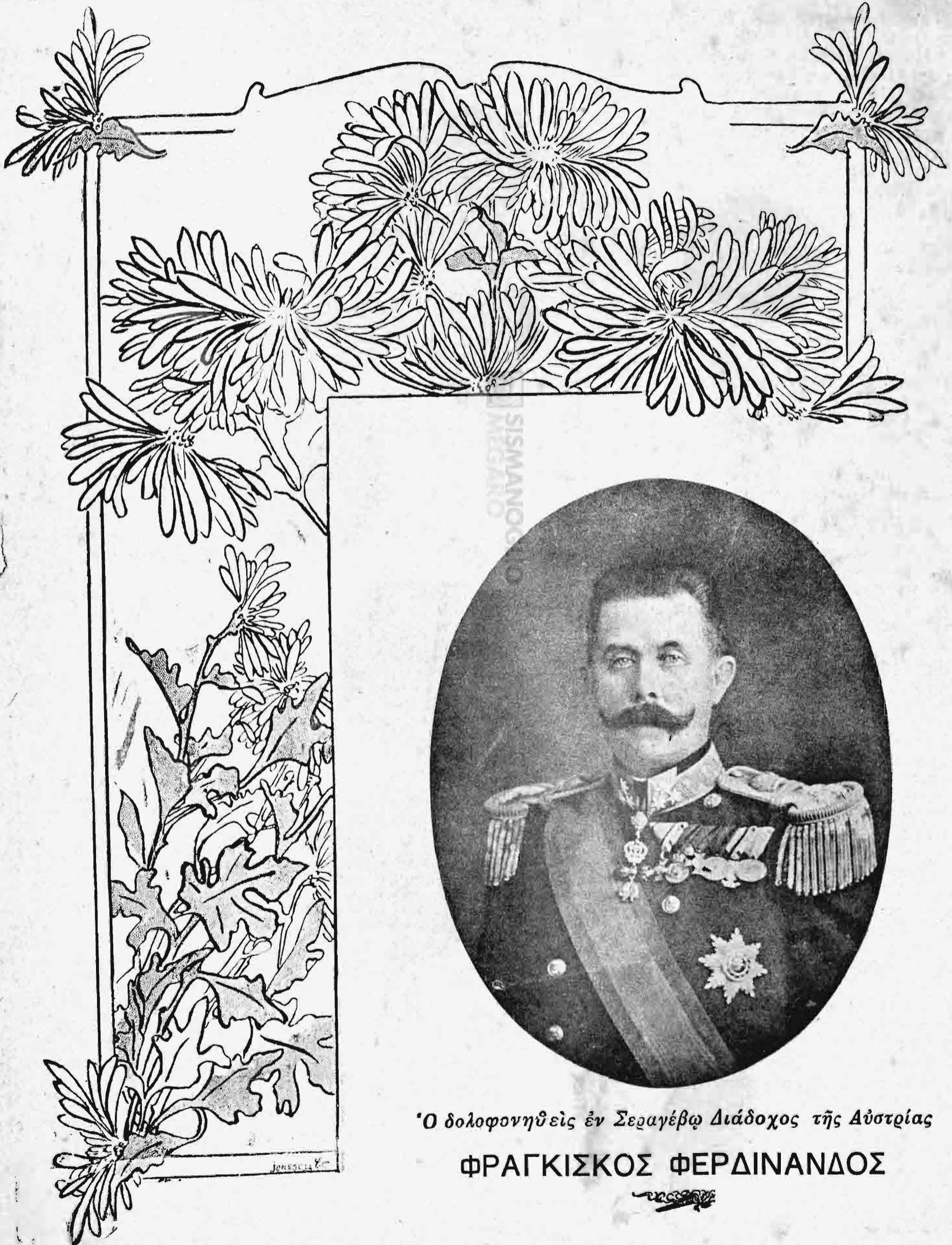

'Ασ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁ δολοφονηθεὶς ἐν Σεραγέβῳ Διάδοχος τῆς Αὐστρίας

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

— ΤΙΝΑ ΚΑΡΠΩΝ ;

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν αὐριανὴν περικοπὴν τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἐρωτᾷ :

— Τίνα καρπὸν εἶχετε τότε, ἐφ' οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε ;

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην δυνάμεθα καὶ σήμερον ν' ἀπευθύνωμεν πρὸς πάντας, ἀρχόμενοι ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν, καυτηριάζοντες αὐτῶν πράξεις ἡμῶν ἐπαισχύντους, εἰς ἃς ἐρριπτόμεθα μετὰ μανίας καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἓνα μὲν καρπὸν συνεκομίζομεν : τὴν ἁμαρτίαν, μίαν δ' ἀνάμνησιν : τὴν αἰσχύνην.

Ἐπι πλέον τὴν ἐρώτησιν ταύτην, μεταβάλλοντες κάπως τὴν χρονικὴν αὐτῆς ἔκφρασιν, καλὸν εἶναι ν' ἀπευθύνωμεν πρὸς ἡμᾶς πρὸ ἐκάστης πράξεως, πρὸ παντὸς διαθήματος, πρὸ πάσης ἐπιθυμίας καὶ μανίας, εἰς ἣν μετ' ἐξάλλου ἀπρονοησίας πολλάκις ριπτόμεθα :

— Τίνα καρπὸν θέλομεν ἀποκτήσει διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπακολουθήσῃ ἢ αἰσχύνῃ ;

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἂν ἐγκαίρως ἀπευθύνωμεν, προτοῦ δηλονότι κυριευθῶμεν ὑπὸ τῆς μανίας καὶ ἐφ' ὅσον ἡ λογικὴ ἡμῶν λειτουργεῖ, ἀπηλλαγμένη νοσηρῶν ἐπιρροῶν, θέλομεν ἀληθῶς λυτρωθῆ ἀπὸ πολλὰς ἐπαισχύντους ὄντως πράξεις καὶ θέλομεν κηθορίσει ὁδὸν πορείας ἀληθῶς τὴν καλλίστην.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὰ διανοητικὰ του κεφάλαια, ἓνα δι' αὐτῶν ὑπερπηδᾷ τὰ χρονικὰ δρῶν καὶ δύναται νὰ ζυγίξῃ καὶ ἐκτιμᾷ συνεπείας μελλοντικὰς γεγονότων μελλοντικῶν ἐπίσης. Εἶναι λοιπὸν πολὺ ἐξευτελιστικὸν διὰ τὸ ὄν αὐτό, ὅπου καυχᾶται ἐπὶ τελειότητι μετὰ τῶν ὄντων, νὰ δεικνύται ὑποδεέστερον καὶ τῶν ζῶων. Ἀφοῦ ἐπιτρέπει εἰς τὴν γαλῆν ὀρμεμφύτως καὶ ἐξ ἐνοστικτοῦ νὰ γνωρίζῃ τὰς συνεπείας τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης διαίτης τῆς καὶ βλέπει αὐτὴν ὀρμεμφύτως ἀποφεύγουσαν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, διατί αὐτός, « ἡ κορωνὶς τῆς πλάσεως », θέτει ἑαυτὸν εἰς μοῖραν ὑποδεεστέραν τῶν « ἀλόγων ζῶων », ριπτόμενος ἀλογίστως εἰς πράξεις καὶ θεραπείας μισαρῶν ἔξεων, αἵτινες αὐτὸν μὲν ὑποβιβάζουσιν, ἐξευτελίζουσι, καταστρέφουσιν, ἐπιφέρουσι δὲ τὴν αἰσχύνην ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἐπὶ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν οἰκογένειαν ;

Εὐελπιστῶ, ὅτι κατέστην ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου ἀντιληπτός. Δι' αὐτὸ καὶ ἀφίνων αὐτὸν τὸν ἴδιον ἐκ τοῦ παραδείγματος τῶν περὶ αὐτὸν νὰ σταθμίσῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς γνώμης ταύτης, δὲν διστάζω νὰ μὴ τῷ ἐπαναλάβω μετὰ συστάσεως νὰ μὴ λησμονῇ πρὸ ἐκάστης του πράξεως ν' ἀπευθύνῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν :

— Τίνα καρπὸν θέλει ἀποκτήσει διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπακολουθήσῃ ἢ αἰσχύνῃ ;

Ἡ ἐρώτησις αὐτή, εἰλικρινῶς ἀπευθυνομένη, θὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα δεινά, εἰς ἃ ἐκουσίως ρίπτεται.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΣΑΡΚΟΣ

Ὁ κρότος τῶν πυροβολισμῶν, τοὺς ὁποίους ἀντήλλαξαν τὴν προχθεσινὴν νύκτα μερικοὶ εὐυπόλητοι ξένοι παρὰ τὰ Μνηματᾶκια, ἐτόραξε δι' ὀλίγα λεπτὰ τὴν ἡσυχίαν τῶν περιπατητῶν τοῦ κήπου, τὴν δ' ἐπομένην ἐμάνθανεν ὁ κόσμος ἀπὸ τῶς ἐφημερίδας, ὅτι οἱ κύριοι εὐτοί, σωματέμποροι τὸ ἐπάγγελμα, ἦλθον εἰς φιλονεικίαν μετὰ τῶν διὰ λόγους ἐπαγγελματικῶς.

Ἐκτοτε οὐδεὶς περὶ αὐτῶν καὶ τῆς τέχνης τῶν λόγος. Οἱ περιπατηταὶ τῶν κήπων ἐπέδοθησαν εἰς τὸ ἀγαπημένον τῶν σπόρ, αἱ ἐφημερίδες εἰσήγησαν καὶ τὰ πάντα ἐπανάλαβον τὴν τροχίαν τῶν, ὡς νὰ μὴ ἐγένετο τίποτε, ὡς νὰ μὴ ἀλεκαλύφθη μίαν ἀκόμη φορὰν μισαρὰ κοινωνικὴ φαγέδαινα.

Οὐδὲ κἂν λογος θὰ ἐγένετο περὶ αὐτῆς, ἂν μὴ οἱ κύριοι οὗτοι, ὀλιγώτερον εὐδέξαστοι, κατέφευγον διὰ νὰ λύσουν τὰς διαφορὰς τῶν εἰς τὸ θορυβῶδες πολὺκροτον.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ αἵματοκυλισθοῦν ἄνθρωποι, νὰ κροτήσουν περίστροφα, νὰ τεθῇ εἰς κίνησιν ἡ ἀστυνομία, διὰ νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν μας, ἔστω καὶ δι' ὀλίγα λεπτὰ, πρὸς τὴν πληγὴν αὐτὴν τῆς κοινωνίας μας, ἡ ὁποία, χειροτέρα καὶ φροερωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην, ἐμβολιάζει μὲ τὸ ὄνηκεστὸν τῆς δηλητήριον τὰ άτομα, τὰς οἰκογενείας, τὸ ἔθνος ;

Ἐπρεπε νὰ ταραχθῇ κάπως ἡ κατ' ἐπίφασιν γαλῆν τῆς ζωῆς μας, διὰ ν' ἀναφέρωμεν ἔστω καὶ τὸ ὄνομα τῆς Μαινάδος αὐτῆς, ἡ ὁποία δεκατίζει τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τὰ τρυφερότερα τῆς πρόσωπα, διὰ νὰ τὰ ρίψῃ ἀπὸ ἀβρός καὶ εὐέλπιδας παρθένους, ἀπὸ μελλούσας συζύγους καὶ μητέρας καλὰς εἰς τὰ καταγῶγια τῆς Πανδημίου, ἱερσίας τοῦ αἵσχους, ὄργανα κραυγῆς, μέσα διαφθορᾶς, ἐξευτελιστικὰ ἐν τῷ προσώπῳ τῶν τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν καὶ παρφοῦντα τὰ ἱερώτερα τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων ;

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀρεσκόμεθα νὰ μὴ μεριμνῶμεν περὶ αὐτῶν. Ρίπτομεν ροδοπέταλα ἐπάνω εἰς τὴν βρομερὰν ἐπιφάνειαν τῶν τελεμάτων καὶ πρὸ ἐνὸς κινδύνου ἀκούμεθα νὰ κλείσωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ἀλλ' ὅπως μὲ τὰ ροδοπέταλά μας τὸ τέλμα δὲν μεταβάλλεται εἰς ροδῶνα, οὕτω διὰ τῆς κατασιγήσεως τοῦ κινδύνου ὁ κίνδυνος δὲν παρέρχεται ἀβλαβής. Τὴν γὰγγραιναν δὲν θεραπεύει τὸ ροδόσταγμα, ἀλλ' ὁ θερμοκαυτήρ. Ἡ σεμνοτυφία, τὴν ὁποῖαν ἀκολουθοῦμεν εἰς τοὺς λόγους μας, εἰς τὰς ἀρθρα μας, εἰς τὰς διαλέξεις μας, εἶναι ὅτι τὸ ροδόσταγμα διὰ τὴν στυπεδόνα, ὅτι τὰ ροδοπέταλα διὰ τὸν βόρβορον. Μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ αὐτὸ εὐήθες καὶ σεμνοτυφον σύστημα ;

Ὅσοι φρονοῦσι τοῦτο, παρακαλοῦνται νὰ μὴ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπομένων γραμμῶν.

✂

Τὴν κοινωνίαν μας λυμνίεται ἡ σωματέμπορία ὑπὸ τὰς χειροτέρας καὶ τὰς ποικιλοτέρας μορφάς. Κάθε κόρη εἴτε ἀνήκει εἰς τὴν πτωχότεραν τάξιν τῆς κοινωνίας, εἴτε εἶναι κόρη ἀσπῶν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ κόρη ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας εἶναι, δύνατον νὰ γίνῃ θῆμα τῆς αἰ λεκτᾶναι, αἱ ὁποῖαι στήνονται περὶ αὐτὴν, εἶναι ποικιλώταται, εἶναι σιφώτατα ὄργανωμένα καὶ διαδέχονται ἡ μίαν τὴν ἄλλην, οὕτως ὡστε εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν νὰ πέσῃ τὸ ἀνύποτον θῆμα.

Ἐπρεπε μία τάξις ἀνδρῶν, ἡτις, κρατοῦσα εἰς χεῖρας τὸ χρῆμα, φαντάζεται, ὅτι δι' αὐτοῦ τῆς ἐπιτρέπεται νὰ ἀκολασταίνῃ εἰς βάρος τῶν οἰκογενειῶν, εἰς βάρος τῶν ἀτόμων. Τὸ χρῆμα τῆς προσπορίζει τὰ μέσα ὄχι μόνον τῆς θεραπείας τῶν παθῶν τῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα νὰ ἀποπλύνῃ τὰ αἰσθητῆς. Περὶ τὸν λάμποντα αὐτὸν χρυσὸν λεγεῶνες ὅλα ἀτόμων τῆς ὑποστάθμης συσπειροῦνται, μεθ' ὃ ἐξαπολύονται εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς πόλεως διὰ νὰ ἀγρεύσωσι νεάνιδας. Ὁ φρικτὸς Μολλῶχ τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν θέλει λευκὴν σάρκα, θέλει καλλονήν.

Καὶ τὰ μίσθαρνά του ὄργανα λαμβάνουσιν, ἄλλοι χαμαιλέοντες, τὰς χειροτέρας μορφάς καὶ ἐμφανίζονται ἐδῶ μὲν εἰς τὴν πτωχὴν αὐτὴν καὶ ὄρφανὴν κόρην ὡς προστάται, εἰς τὴν πτωχὴν ἐργάτιδα ὡς φίλοι ἢ ὡς ἐρασταί, εἰς τὴν ἀσπὴν κόρην ὡς ἰσονομοὶ ἀριστοκράται καὶ εἰς τὴν ἀριστοκράτιδα ὡς παιδαγωγοί, ὡς « φύλακες ἀγγελιοί ». Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ τόσον ποικίλα πρόσωπα θὰ ψάλλουν εἰς τὸ αὖς τῶν θυμάτων τῶν τὸ γλυκύτερον τραγοῦδάκι :

— Ἐλα, θὰ ψιθυρίσω εἰς τὴν ροδαλὴν ὑπερήτριαν, εἶναι κριμα νὰ χαλῆς τὰ χέρια σου σὲ τόσον χοιρὸν δουλειῆς, εἶναι ἀδικο ἡ φθειρὸς τῆ νεότητος σου. Τὰ κάλλη σου τὰ τρώει ἡ φωτιὰ καὶ τὸ τζάκι σκέψου πῶς ἡ νεότης δὲν ξανάρχεται πειά. Φύγε τοῦλάχιστον ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ποῦ σὲ βασανίζει σὴ δουλειά ; ἔχω ἓνα ἄλλο σωστὸ παλάτι νὰ σὲ συστήσω . . .

— Καλέ, τί μοῦ λές ; θὰ εἰποῦν ἄλλα, μὲ τὸ βελόνι δὲν κερδίζει κανεὶς τὸ βίον τοῦ κύτταξε καὶ τὸν ἑαυτοῦ σου κομμάτι τὴν ὥρα ποῦ βασιτᾶ ἀκόμα ἡ δροσιά τοῦ προσώπου σου. Σὺ κάθε μέρα βλέπεις πῶς καλοπερνοῦν ἡ κοκόνες νομίζεις ποῦ εἶναι περὶ ἡμορφες ἀπὸ σε ; καὶ μόλα ταῦτα εἶναι βουτηγμένα εἰς τὸ μεταξί, μέσα κ' ἐξω, πλένονται μόνον μὲ κολόνια καὶ πίνουν σαμπάνια, πηγαίνουν στεῦς μπάλους καὶ γλεντοῦν τὴν ζοὴν τῶν . . .

— Σ' ἀγαπῶ, θὰ τονίσουν δύο φρεσκοξυρισμένα χεῖλη, τρελλαίνομαι γιὰ σένα, γιὰ τὴν ἀγάπην σου θυσιάζω ὅλη μου τὴν περιουσία ; πές μου τὸ ναι καὶ θὰ ἔχῃς ἀμέσως τὴν βίλλα σου, τὸ αὐτοκίνητόν σου καὶ ἀπεριόριστον πίστωσι σὴ ράφτρα καὶ σὴ μαγαζιά . . .

— Προλήψεις, θὰ μιλήσω γαλλικὰ ἢ γερμανικὰ τὰ ρυτιδωμένα ἀπὸ τὸ ψιμμύθιον χεῖλη τῆς παιδαγωγοῦ, προλήψεις τοῦ παλαιοῦ καιροῦ εἶναι αὐτὰ ποῦ σὺ ψάλλουν κάθε μέρα οἱ συγγενεῖς σου. Μὴ ξεχνᾷς, ὅτι ἡ Πόλι σας εἶναι πολὺ πίσω ἀκόμη ἢ μετ' εἰς σὴ Βιέννη καὶ σὴ Παρίσι γελῶμε. Κάθε κόρη σὲ μᾶς εἶναι ἐλεύθερη νὰ γλεντᾷ μὲ ὄσους καὶ μὲ ὁποῖους θέλει . . .

Αὐτὰ λέγον διὰφορα χεῖλη εἰς διαφόρων τάξεων κορίτσια, ἀλλὰ μὲ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, νὰ προσφέρουν θύματα εἰς τὸν ἄγριον αὐτὸν Μολλῶχ τῆς σημερινῆς κοινωνίας, ποῦ ζητεῖ λευκὴν σάρκα, ροδαλὰς παρειάς, εὐμορφίαν, νεότητά.

Καὶ τὰ λόγια αὐτὰ εἶναι τόσον ἐπιμονα, τόσον δελεαστικὰ, τόσον συστηματικὰ, ὥστε σχεδὸν πάντοτε ἐπιτυγχάνουν. Ἡ ὑπερήτρια ὀφείναι τὸ τίμιον σπίτι ποῦ ἐδιόλυε διὰ νὰ ὑπάγῃ σὲ κάποιον ἀρχοντικόν, ἢ ἐργάτις περὶ τὸ βελόνι ἀπὸ τὰ χέρια τῆς διὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ πασμαδένιο πλουζᾶκι τῆς μὲ τὰ μεταξῶτα ποῦ ἐφιλοδόχησε, μίαν ἄλλην ἀκολουθεῖ τὸν ψευδῆ ἐραστήν τῆς, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν παραδώσῃ ὅπου δεῖ καὶ ἡ τελευταία θὰ μᾶθῃ ἀπὸ τῆς μύθων τῆς μίαν διεύθυνσιν ἐνὸς εὐεργετικοῦ οἰτιοῦ.

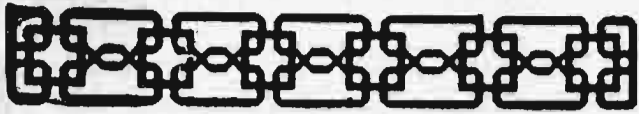
Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ; Τὰ ἀτρόπεια ποῦ φεύγουν ἀπὸ τὴν πόλιν μας θὰ ἔχουν πάντοτε καὶ μερικὰ δειγμάτια τοῦ ἐμπορευματοῦ αὐτοῦ, οἱ διάφοροι οἰκοί τῆς ἀνοχῆς θὰ βλέπουν πληθυσμένους τὰς τροφίμους τῶν, ἢ ξετσιπωσιὰ θὰ πλημμυρίζῃ τοὺς δρόμους μας καὶ ἔνε' αὐτῶν μερικὰ μόνον δάκρυα θὰ χυθῶσι διὰ τ' ἀνεπανόρθωτα αὐτὰ δυστυχήματα.

✂

Ἀλλὰ ἀπέναντι ὅλων αὐτῶν τί κάνομεν ἡμεῖς ; Ποῖος ἐσκέφθη νὰ ὀργανώσῃ μίαν ἐρευναν εἰς τὰς συνουκίας τῆς πόλεως μας, ποῖος ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὰ φρικτὰ δρᾶματα ποῦ γίνονται καθ' ἐκάστην καὶ ποῖος ἐτόλμησε νὰ μετρήσῃ τὰ θύματα ποῦ ἀριθμεῖ αὐτὴ ἡ ὀργάνωσις ;

Τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μεσαίωνα ἐβάρυνεν ὡς αἰσχος ἡ δουλεμπορία. Διὰ νὰ λυτρωθῇ ἡ ἀνθρωπότης ἀπ' αὐτὴν ἐχρῆθησαν ποταμοὶ αἱμάτων. Σήμερον τὴν χαριτωμένην μας, τὴν προωδευμένην κοινωνίαν μας χαρακτηρίζει τὸ ἐμπόριον τῆς λευκῆς σαρκός. Τὸ νὰ πωλῇ κανεὶς δούλους εἶναι βαρύτερον ἀρὰ γε ἀπὸ τὸ νὰ δημιουργῇ παλλακίδας ;

Ε. Κ. Μ.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ

ΟΥΓΓΑΡΙΑ

[Ἡ ὑπὸ τόσοσ τραγικὰς συνθήκας γενομένη δολοφονία τοῦ διαδόχου τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς συζύγου του, ἐστρεψε τὴν προσοχὴν ὅλου τοῦ κόσμου πρὸς τὴν δυαδικὴν μοναρχίαν, ἕκαστος δὲ διερωτᾷται ὁποίας συνεπειὰς θὰ ἔχη τὸ γεγονός καὶ ποῖαι κατευθύνσεις θέλουσι μετ' αὐτὸ ἐπικρατήσῃ. Τὸ «'Ασ'Ολα», ἐπὶ ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ, ἀφιέρωσεν ἱστορικὴν πραγματείαν διὰ τὴν Αὐστρίαν (19 Ἀπριλίου 1914, ἀριθμὸς 190), σήμερον δὲ κρίνει εὐκαιρον, ὅπως δημοσιεύσῃ τοιαύτην περὶ τῆς Οὐγγαρίας, ὀφειλομένην καὶ ταύτην εἰς τὸν εἰδικὸν αὐτοῦ συνεργάτην κ. Δ. Μ. Μελισσόπουλον, βέβαιον, ὅτι ἱκανοποιεῖ τὴν περιέργειαν τῶν ἀναγνωστῶν του].

Λήγοντος τοῦ θ' αἰῶνος, καὶ δὴ περὶ τὸ 894, οἱ **Μαγυάροι** (Magyars), λαὸς φιλάνδοταταρικῆς καταγωγῆς, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ἄλμου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρπάδου (869—907), κατέλαβον τὴν σημερινὴν Οὐγγαρίαν καί, μετὰ πολλοὺς πρὸς τοὺς κατοικοῦντας αὐτὴν διαφόρους σλαυικοὺς λαοὺς ἀγῶνας, ἐγκατεστάθησαν ἐν αὐτῇ ὀριστικῶς. Οἱ Μαγυάροι κατ' ἄρχοντα τὴν παρὰ τὰ παράλια τοῦ Β. Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Λευκῆς θαλάσσης χώραν, ὅριον δὲ αὐτῶν ἐκ νότου καὶ δυσμῶν ἐχρησίμευεν ὁ ποταμὸς Ἰούγ' ἐντεῦθεν δέ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ποταμοῦ τούτου, μετὰ τὴν εἰς τὰ ἀνατολικά τοῦ ἀρχαίου Φραγκικοῦ κράτους ἐγκατάστασίν των, ἐδόθη εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν περιόρων τὸ ὄνομα Ἰουγοί, Ἰουγροί, Οὐγροί, Βέγγροί, ὁπόθεν πάλιν προέκυψε τὸ σημερινὸν ὄνομα Οὐγγροί καὶ Οὐγγαρία (Hungaria, Hongrie), τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν παραδέχονται οἱ Οὐγγροί, ἀποκαλοῦντες ἑαυτοὺς ἕως σήμερον Μαγυάρους. Καὶ οἱ μὲν ὑποταθέντες εἰς αὐτοὺς παλαιοὶ τῆς χώρας κάτοικοι, Βούλγαροι, Βλάχοι, Κροᾶται, Δαλματοὶ καὶ Γερμανοί, ὑπεχρεώθησαν νὰ καλλιεργῶσιν ὡς δουλοπάροικοι τὴν γῆν· αὐτοὶ δὲ ἐκ διαλειμμάτων ἐπεχείρουν, μὲ τοὺς εὐσταλεῖς καὶ ταχύποδας ἵππους των, ληστρικὰς ἐπιδρομὰς οὐ μόνον εἰς τὰς ὀμόρους, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀπωτέρας χώρας, ὥστε ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον ἐθεωροῦντο ὡς ἡ μεγαλύτερα μάστιξ τῆς Εὐρώπης καὶ μάλιστα τῆς Γερμανίας, ἀνακαλέσαντες εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῶν Οὐννων.

Πρῶτος δ' Ἀρπάδος προσέλαβε τὸν τίτλον δουκὸς τῆς Οὐγγαρίας καὶ ἐγένετο ὁ ἡγέτης τῆς δυναστείας τῶν Ἀρπαδιδῶν, ἧτις ἐκυβέρνησε μέχρι τοῦ 1301. Πρῶτος δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σόλταν (907—972) ἐπεχείρησε τῷ 924 τὴν πρώτην ἐν Γερμανίᾳ ἐπιδρομὴν, βασιλεύοντας Ἐρρίκου Α', τοῦ ἐπιλεγμένου Ὀρνιθοθήρα, μετὰ τσαύτης μάλιστα ὀρμῆς, ὥστε ὁ Ἐρρίκος, μὴ ἔχων ἐπαρκεῖς δυνάμεις διὰ νὰ καταβάλλῃ αὐτοὺς, ἠναγκάσθη νὰ συνάψῃ ἐννεκετὴ ἀνακωχὴν καὶ νὰ τοῖς πληρώσῃ ἐν εἴδει ἐπιχορηγήσεως ἐτήσιόν τινα φόρον. Διοργανώσας ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ τὰς στρατιωτικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, εὐθὺς ὡς ἔληξεν ἡ ἀνακωχή, τῷ 933, ἐπετέθη κατὰ τοῦ Σόλταν καὶ τῶν δυνάμεων αὐτοῦ παρὰ τὸ Μορσε-

burg τῆς Σαξωνίας καὶ ἐξωλόθρευσε μέγιστον αὐτῶν μέρος. Μετὰ εἰκοσιδύο ἔμως ἔτη, βασιλεύοντας Ὁθωνοῦ Α' τοῦ Μεγάλου (936—973), οἱ Οὐγγροί, ἀνασυγκροτηθέντες, ἐπαναλαμβάνουσιν, ὑπὸ τὸν Σόλταν πάλιν, τὰς κατὰ τῆς Γερμανίας ἐπιδρομὰς· ἀλλ' ἡ παρὰ τὴν Αὐγούσταν (Augsburg) ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Λέχα (Lech) συγκροτηθεῖσα, κατ' αὐγούστον τοῦ 955, φοβερὰ καὶ φονικωτάτη μάχη, οὐ μόνον κατεδάμασεν ὀριστικῶς τὴν δυνάμιν τῶν Οὐγγρων καὶ ἔληκε τέρμα εἰς τὰς ἐν τῆς δυτικαῖς χώραις εἰσβολὰς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν περίπυστον τοῦ Γεῦσα (972—997), υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Σόλταν, παρτήρησιν, «μία ἀκόμη τοιαύτη συμφορὰ ἠδύνατο νὰ συνεπιφέρῃ τὸν παντελεῖ τοῦ Οὐγγρικοῦ ἔθνους ὄλεθρον».

Καὶ ἰδοῦ, τὴν πολιτικὴν αὐτῶν ὑποταγὴν ἐρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τοῦ Χριστιανισμοῦ, πρῶτου τοῦ Γεῦσα ἀσπασθέντος τὸ δόγμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ λαθόντος (τῷ 973) παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πράγας ἀγίου Ἀδαλδέρτου (936—996) τὸ ἅγιον βάπτισμα.

Ἄλλ' ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς συνείργησεν εἰς τὴν ἐν Οὐγγαρίᾳ διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ὑπῆρξεν ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Γεῦσα, Στέφανος Α' ὁ Ἅγιος, Βίτας πρὸ τοῦ βαπτίσματος λεγόμενος, ὑπὸ τοῦ πάπα Βενεδίχτου Θ', ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν θάνατόν του (περὶ τὸ 1040) ἀγιοποιηθεὶς καὶ τῇ 2 Σεπτεμβρίου παρὰ Λατίνους ἑορταζόμενος. Ὁ Στέφανος εὐθὺς ὡς διεδέχθη τὸν πατέρα του (997) ἔλαβε παρὰ μὲν τοῦ δουκὸς τῆς Βαυαρίας Ἐρρίκου, τοῦ μετέπειτα ἀπὸ τοῦ 1002 αυτοκράτορος τῆς Γερμανίας, τὴν θυγατέρα του Γιζέλαν εἰς γάμον· παρὰ δὲ τοῦ αυτοκράτορος τῆς Γερμανίας Ὁθωνοῦ τοῦ Γ' (983—1002) πρῶτον μὲν τὸν τίτλον Βοεβόδα (τοῦθ' ὄπερ σλαυϊστὶ σημαίνει τὸν πολέμαρχον) τῆς Οὐγγαρίας, μετὰ δὲ τρία ἄλλα ἔτη, τῷ 1000, προτάσει καὶ τοῦ πάπα Σιμβέστορου Γ' (999—1003), τὸ βασιλικὸν σινάμα καὶ ἀποστολικὸν ἐπὶ τῆς Οὐγγαρίας ἀξίωμα. Ἡ χώρα διηρέθη ἐκκλησιαστικῶς μὲν εἰς δέκα ἐπισκοπὰς, ὧν πρῶστατο ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Gran (Esztergom), γεννητεῖρας τοῦ Στεφάνου, μὲ τὸν τίτλον πριμάτου τῆς Οὐγγαρίας· πολιτικῶς δὲ εἰς ἑβδομηκονταδύο κομητείας (komitatus), ἕκαστης τῶν ὁποίων πρῶστατο κόμης, ἔχων δικαστικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἐξουσίαν, ἀπολαμβάνων δὲ τὸ τρίτον τῶν ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ βασιλικοῦ προσόδων. Πρωτεύουσα τῆς χώρας ἦτο τὸ Πρεσοβούργον, εἰς τὸν μητροπολιτικὸν τοῦ ὁποίου ναὸν κατετέθη τὸ ὑπὸ τοῦ πάπα δωρηθὲν εἰς τὸν Στέφανον βασιλικὸν στέμμα. Οἱ διάδοχοι ὅμως τοῦ Στεφάνου μέχρι καὶ τοῦ Ἰωάννου Α' (1526) ἐστέφοντο καὶ ἀποθνήσκοντες ἐθάπτοντο ἐν Ἄλβα τῇ βασιλικῇ (Alba Regalis καὶ νῦν Stuhlweissenburg), πόλει τῆς Οὐγγαρίας, ἣν αὐτὸς ὁ Στέφανος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτο, ἔκτισεν εἰς ἀπόστασιν 57 χιλιομ. ΝΔ τῆς Βούδας.

Ὁ χριστιανισμὸς ἔκαμε μεγάλας προόδους ἐν τῇ χώρᾳ, νόμοι δὲ σοφοί, ὑπὸ τοῦ Στεφάνου τεθέντες, ἐπῆλθον πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐκπολιτίσεως τοῦ νεοφωτιστοῦ λαοῦ. Οὐχ ἦντο ὅμως πολὺς ἀκόμη ἐδέησε νὰ παρέλθῃ καιρὸς, μέχρις οὗ τὸ ἀχαλίνωτον καὶ ἡ ἀγριότης μακρῶνος ληστρικοῦ καὶ τυχοδιωκτικοῦ βίου ὑποχωρήσῃ, εἰς τὴν πρώτην ἐκδή-

λωσιν αἰσθήματος δικαιοσύνης καὶ ἠθικῆς. Ἐπίσης, ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπρόβλεψαν οἱ νόμοι τοῦ Στεφάνου, ἦτο τὸ περὶ διαδοχῆς ζήτημα· ἡ Οὐγγαρία ἦτο μὲν κράτος κληρονομικόν, ἀλλ' ἀνευ νόμου ὀρίζοντος ἀπολύτως τὴν κληρονομικὴν διαδοχὴν, ἀσαφῶς δὲ μόνον ἐπιβάλλοντος, ὅτι ὁ κατὰ καιρὸν δυνάστης ἔπρεπε ν' ἀνήκῃ εἰς τὸ Ἀρπαδικὸν γένος. Ἐντεῦθεν προέκυψαν συνεχεῖς περὶ τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου ἐριδες μεταξὺ τῶν συγγενῶν τῆς δυναστείας, αἵτινες πολλάκις διετάραξαν τὴν χώραν καὶ οὐχὶ ἀπαξ ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς Γερμανοὺς· αυτοκράτορας νὰ μετέλθωσι κυριαρχικὰ ἐπὶ τῆς Οὐγγαρίας δικαιώματα.

Πρῶτη τοιαύτη καὶ σοβαρὰ διένεξις ἐξερράγη ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στεφάνου Α' (1038), ὅτε, μετὰ πολλὰς ἀντεγκλήσεις καὶ διαμάχας, κατέλαβε τὸν τῆς Οὐγγαρίας θρόνον ὁ ἀνεψιὸς του Πέτρος, ὁ διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν του πρὸς τοὺς Γερμανοὺς συμπάθειαν Γερμανὸς ἐπικληθεὶς. Ἄλλ' ἡ τυραννικὴ αὐτοῦ κυβέρνησις ἐξήγειρε μετὰ τρία ἔτη τὸν λαόν, ὅστις, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχων τοῦ Στεφάνου τὸν γαμβρὸν Σιμουήλ Ἄθραν, ἐξεθρόνισε (1041) τὸν Πέτρον καὶ ἀπεκατέστησε τὸν Σιμουήλ. Καὶ αὐτὸς ὅμως ὄχι μόνον δὲν ἱκανοποίησε τοὺς πόθους τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τυραννικώτερος τοῦ Πέτρου ἐδείχθη· ἐντεῦθεν δὲ ἐπωφελοῦμενος ὁ Πέτρος, ἔχων δὲ καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ αυτοκράτορος τῆς Γερμανίας Ἐρρίκου Γ' τοῦ Μαύρου (1039—1056), ἐκθρονίζει τῷ 1044 καὶ δολοφονεῖ τὸν Σιμουήλ, καταλαμβάνει ἐκ δευτέρου τὸν θρόνον, εἰς ἀντάλλαγμα δὲ τῆς ἐκ μέρους τοῦ Ἐρρίκου ὑποστηρίξεως κηρύσσει ἑαυτὸν «ὑποτελεῖ» τοῦ αυτοκράτορος (1045). Ἄλλ' ἡ πράξις αὕτη νέαν ἐπέφερον ἐναντίον του στάσιν, συλληφθεὶς δὲ καὶ ἐκτυφλωθεὶς, ἀπέθνε μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐν τῇ φυλακῇ (1047)· τὸν δὲ θρόνον ἀνέρχεται ἕτερος μικρανεψιὸς τοῦ Στεφάνου, ὁ Ἀνδρέας Α', ὅστις, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν διαδοχὴν τοῦ ἰδίου του οἴκου, ἐστέψε (1050) διάδοχόν του τὸν πενταετῆ μόλις υἱόν του Σιμουήλ.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

CARABANA

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

παντός ἄλλου ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΥ
τὸ ἀνώτερον καὶ εὐγευστότερον

≡ πάντων ≡

ΤΟ ΦΥΣΙΚΟΝ ΜΕΤΑΛΛΙΚΟΝ ΥΔΩΡ
ΚΑΡΑΜΠΑΝΑ

Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία
καὶ Φαρμακεμπορεῖα.

ΥΠΕΡΜΕΤΡΟΣ ΖΗΛΟΣ

'Αγαπηταί μου,

Ο υπέρμετρος ζήλος, αν καθίσταται πολλάκις έγκληματικός, αλλά πάντοτε δεν παύει να είναι γελοίος. Παρατηρήσατε όπου θέλετε τον υπέρμετρον αυτόν ζήλον; Θα τον εύρετε εδώ έγκληματύντα, παρέκει άδικούντα, αλλά πάντοτε γελοίον δι' εκείνον, όστις είναι δράστης, και δι' εκείνον, όστις τον προκαλει.

Παρατηρήσατε βέβαια πόσον γελοίοι γίνονται οι άνδρες εκείνοι, οι όποιοι τας προς ήμας περιποιήσεις των έντεινουνσι μέχρι τοιούτου βαθμού, ώστε να έπιτυχάνωσι το αντίθετον ακριβώς εκείνου, το όποιον έπιθυμούσι: μάς κουράζουσι και άγωνίζονται να έπιτύχουν το αντίθετον του ποθουμένου: μάς φαίνονται άποκρουστικοί, διότι δείκνυνται άναξιοπρεπείς.

Κωμικός βέβαια τύπος είναι ο άνδρας εκείνος, ο όποιος τρέχει από το πεζοδρόμιον, όπου βαδίζει, δια να σηκώση το τσαντάκι, το όποιον εξέφυγεν από τα χέρια της κυρίας, που περιπατεί εις το άντικρυνόν πεζοδρόμιον!... όπως και γελοίος τύπος είναι αυτός που συναντώμεν καθ' εκάστην: τρέχει πρώτος, άγωνία, διαπληκτίζεται εις το τράμ ή το τουνελ, δια να εξασφαλίση μίαν καλήν θέσιν, την όποιαν, δύο δευτερόλεπτα μετά ταύτα, παραχωρεί μ' έν μειδίαμα εις την τυχούσαν άγνωστον, δια να φανη εύγενής!...

Άμέτρητοι αληθινά είναι οι γελοίοι τύποι, οι όποιοι γίνονται γελοίοι έξ υπέρμετρου επιδείξεως εύγενείας. Άλλά πρέπει να το όμολογήσωμεν, ότι και δημιουργοί ένοχοι των περισσοτέρων γελοίων γινόμεθα ήμεϊς αι ίδιαι. Η καλή συμπεριφορά επιβάλλει εις τον κύριον, όστις συναντά κυρίαν εις τον δρόμον και μεθ' ής συνομιλεί, να μένη άσκεπής, αλλά και εις την κυρίαν επιβάλλει να παρακαλέση άμέσως τον κύριον να καλυφθη, όσονδήποτε περιωπής και αν ύποτεθη, ότι είναι ή κυρία εκείνη. Και μ' όλα ταύτα δεν είναι όλίγοι αι κυρίαί, αι όποιαί εκμεταλλεύονται την ύπεροχήν, την όποιαν έχουν, όλως τυχαίως βέβαια, και άφίνουν άσκεπη τον άνδρα, ένφ παρατείνουν την συνομιλίαν των... Άλλά μη νομίσετε, ότι εις τας παρομοίας περιστάσεις ή κοινή γνώμη άπατάται. Γελωτοποιεί εκείνην και αυτό είναι άρκετή revanche δια τον άνδρα.

Προχθές, ένφ διέβαινα την Γέφυραν, δια να πάρω το άτρόπλοιο του Βοσπόρου, συνήντησα έν ζευγος νεαρόν. Τίποτε το ιδιαίτερον εις αυτό, και όμως τα βλέμ-

ματα των διαβατών ήσαν προς αυτό έστραμμένα.

Ίδου τί συνέβαιναν: Η κυρία εκράτει με την δεξιάν ύπερ την κεφαλήν τον παναμά του κυρίου, δια να προφυλαχθη από τας ακτίνας του ήλιου, ο δε κύριος ήτο καταδικασμένος να περνά τον δρόμον εκείνον με την κεφαλήν, εκ συμπτώσεως και αυτήν φαλακράν, εκτεθειμένην εις τον ήλιον.

Η κυρία αυτή κατεχράτο της εύγενείας του συνοδού της και καθίστατο γελοία, ένφ ίσως θα έφρόνει, ότι επιδεικνύει ύπεροχήν...

Η κοινωνία εις πολλά χαρακτηρίζει ύπερόχως καλά τα πρόσωπα και τα πράγματα. Είναι πολύ κακόν να μάς άπονείμη τον τίτλον του γελοίου.

Με πολλά φιλία.

'Αθηναίς Ρ.

ΔΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Τα χέρια μίας κυρίας αποτελούν έν από τα σπουδαιότερα στοιχεία της καλλονής της: πρέπει να είναι λευκά με άπαλόν δέρμα και εύγραμμα δάκτυλα. Και μ' όλα ταύτα βλέπομεν κυρίας να έχουν χέρια κοκκινωπά. Έχω να σας συστήσω δια την περίστασιν αυτήν μίαν πολύ καλήν άλοιφήν:

Borax	3 γραμμάρια
Alum	3 "
Oxyde de zinc	6 "
Vaseline	30 "
Amidon	30 "
Lanoline	30 "
Essance d'amandes amères.	2 "

Άλείψατε με την πομμάδα αυτήν τα χέρια σας την νύκτα και φορέσατε κατόπιν γάντια. Μετά τινα χρήσιν θα ιδήτε,

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΩΝ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

**'Αν θέλετε
κορσέδες
τελευταίου
συστήματος
και άνα-
παντικούς,
δεν έχετε
ή να απο-
ταθήτε εις**

**την κυρίαν
ΘΕΟΔΟΣΙΑΝ Α. ΚΡΗΤΙΚΟΥ
ΕΙΔΙΚΗΝ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΡΙΑΝ**

ΠΕΡΑΝ,

**'Απαρτεμάν Μαρμαρά,
αριθμ. 12.**

ότι τα χέρια σας χάνουν την κακήν των όψιν. Άλλά, αν θέλετε κάτι άπλούστερον, πάρτε έν αύγο και κτυπήσατέ το καλά, άνακατόνουσα το άσπράδι και τον κορκόν. Άποτελεί την καλλιτέραν και άθωότεραν πομμάδα, με την όποιαν κάθε βράδυ άλείψετε τα χέρια σας. Το εύχάριστον άποτελεσμα θα γίνη ταχέως καταφανές.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Η άναγνώστρια της σελίδος αυτής θα είδε τας σημασίας μερικων άνθών της έποχής. Σήμερον ως είπωμεν μερικά δια την γλώσσαν των γραμματοσήμων.

Είναι γνωστόν, ότι και το γραμματόσημον έχει την γλώσσάν του, σχετικώς με την θέσιν, εις την όποιαν τίθεται, και με τον τρόπον που επικολλάται εις τον φάκελλον.

Όταν το γραμματόσημον είναι κολλημένον δεξιά και ύψηλά εις τον φάκελλον, σημαίνει: τελείαν ήσυχίαν, δηλαδή τίποτε.

Άλλ' αν το γραμματόσημον είναι κολλημένον άνάστροφα και εις την δεξιάν άκραν του φακέλλου, τότε σημαίνει: αίτησιν συνεντεύξεως.

Όταν το γραμματόσημον είναι κολλημένον άριστερά, είναι άπάντησις και σημαίνει: ναι, αν είναι κολλημένον ίσια: όχι, αν είναι άνάστροφα.

Το γραμματόσημον όταν τίθεται υπό την διεύθυνσιν, σημαίνει: τρυφερότητα.

Όταν το γραμματόσημον τεθη διαγωνίως, με την μίαν του γωνίαν έστραμμένην προς τα επάνω, φανερόνει: πολυλογίαν.

Γραμματόσημον εις την όπισθίαν πλευράν του φακέλλου: μυστικόν έρωτος.

Δύο γραμματόσημα κολλημένα εις τας αντιθέτους γωνίας του φακέλλου, το έν δεξιά και το άλλο άριστερά, εκφράζουν: ή καρδιά μου έχει διατεθη.

Αν τα γραμματόσημα αποτελούν σειράν κατά μήκος της άνω πλευράς του φακέλλου, σημαίνουν: δική σου πάντοτε.

ΚΑΙ Η ΕΒΑΝΤΑΓΙΑ

Και ή έβαντάγια έχει την γλώσσάν της. Είθε περίεργοι να την μάθετε;

Έβαντάγια άνοικτή επί του στήθους λέγει: Διατί δεν αποφασίζετε; ή καρδιά μου είναι έλευθέρα.

Έβαντάγια άνοικτή, κινουμένη βραδέως, φανερόνει: Σας αγαπώ. Όταν κινηται ταχέως: Σας αγαπώ με πολύ πάθος.

Όταν κλείεται δια μίας: Άνωφελές, ή καρδιά μου έχει διατεθη.

Αν κλείεται βραδέως: Ποιός ζεύρει!... Έλπίζετε.

Όταν κλείεται παρά τα χείλη, λέγει: Δεν ειμπορώ να σας αγαπήσω.

Αν από το έν χέρι περνά εις το άλλο: Σας περιμένω αύριον.

Άνοικτή παρά το στόμα: Να είθε φρόνιμος.

Κλειστή και άφημένη επί των γονάτων σημαίνει: Η καρδιά μου είναι νεκρά: δεν σας αγαπώ πλέον.

(συνέχεια από σελ. 792)

Ἐν τῷ ναῷ οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη κανδήλα ἀνημμένη, οὐδ' ἐν κηρίον μὲ φῶς.

Τέλος ἐμφανίζεται ὁ Πατριάρχης καὶ διευθύνεται εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα. Ἐκεῖ προσέρχονται ἀνὰ εἰς τῶν κληρικῶν ὄλων τῶν ἔθνων καὶ δογμάτων, πλὴν τῶν Λατίνων, καὶ μετέχουσι τῆς τελετῆς, ἀσπαζόμενοι τὴν δεξιὰν τοῦ Πατριάρχου.

Τὸ ἔθος τοῦτο στηρίζεται ἐπὶ ρητῶν διατάξεων τῶν παρ' ἡμῖν Σουλτανικῶν ὀρισμῶν, διαδηλούντων τὴν ἰδιοκτητικὴν κυριαρχίαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Τάφου.

Αἱ θύραι τοῦ ἁγίου Κουβουκλίου ἔχουσι ἤδη σφραγισθῆ διὰ τῆς ἰδιαιτέρας σφραγίδος τῶν θυρωρῶν τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς τελετῆς, ὁ Πατριάρχης, παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν συντερουργούντων ἱερέων, προπορευομένων τῶν λαδάρων καὶ τῶν ἐξαπτερύγων, ἐξέρχεται τοῦ Ἁγίου Βήματος, ἐνῶ αἱ χοροὶ ψάλλουσι: «Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστὲ Σωτήρ...»

Ἡ συγκίνησις τοῦ συμπαγὸς ἐκείνου πλήθους κορυφούται, μία φρικίασις ἱερὰ διαχέεται εἰς τὰ ἀνθρώπινα κύματα καὶ ἐπιβάλλει σιγὴν, σιγὴν ἀπόλυτον. Ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς λοιπῆς ἀκολουθίας του περιέρχεται τρεῖς λιτανεῶν τὸ ἱερόν Κουβούκλιον, μεθ' ὃ αἱ σφραγίδες ἀνοίγονται καὶ μόνος εἰσέρχεται εἰς αὐτό. Ἐχουσι καὶ ἐντὸς τοῦ Κουβουκλίου σθεσθῆ ὄλα τὰ φῶτα.

Ἐπακολουθεῖ μικρὰ μυστικὴ δέησις ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, ἐνῶ τὸ πλῆθος ἔξω ἀγωνιά. Αἶφνης ἐκ τῶν δύο παρὰ τὴν θύραν τοῦ Κουβουκλίου παρακειμένων παραθύρων ἀνὰ εἰς πυρὸς φογγοβόλος καὶ τηλαυγῆς προσάγεται ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου. Τὴν πρώτην βαθεῖαν σιγὴν διαδέχονται ἰαχαί, ἐπιφωνήσεις, ἀλαλαγμοὶ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως ἐκφραστικά. «Ὅλοι αἱ γλῶσσαι ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ συναδελφοῦνται καὶ εἰς ὄλα τὰς διαλέκτους ἀπὸ τὰ σειόμενα πλῆθη ἐκφεύγει ἡ ἐκδήλωσις τῆς λατρείας τοῦ Ἰψίστου.

Ἐκ τοῦ δεξιοῦ πυρσοῦ προσέρχονται καὶ λαμβάνουν τὸ Ἅγιον Φῶς αἱ Ὀρθόδοξοι, ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ δὲ αἱ Κόπται, αἱ Ἀρμένιοι, αἱ Συριανοὶ, ὅτινες καὶ ἐν εὐλαθείᾳ μετακέρουσι τοῦτο εἰς τὰ παρεκκλήσια τῶν.

Ὁ Πατριάρχης ἐμφανίζεται τότε πυρφόρος καὶ ἀμέσως αἶρεται ὑπὸ τῶν προσδραμόντων Ἀράβων Χριστιανῶν, οὕτω δὲ φερόμενος, ἀγεται εἰς τὸ ἱερόν Βῆμα, ἐνῶ κατὰ τὴν διάβασίν του τὰ πλῆθη σπεύδουσι νὰ μεταλάβωσι τοῦ Ἁγίου Φωτός. Ἡ Μακαριότης του δὲν πατᾶ ἐπὶ τῆς γῆς, κρατῶν εἰς χεῖράς του τὰς δαδάς, ἀφ' ὧν ἐκλάμπει τὸ θεῖον καὶ ἀνεσπερον φῶς, μεταρσιούται, αἶρεται πρὸ τῶν ὀμμάτων καὶ εἰς τὰς συνειδήσεις ὄλων, εἰκονίζων αὐτὸς οὗτος διὰ τῆς φλογὸς τῆς πίστεώς του καὶ ἀφωσιωμένης αὐταπαρνησίας του, τὴν λευκὴν τοῦ ἀγγέλου ἀνταύ-

γειαν, ἥτις ἐσκόρπισεν εἰς τὸν κόσμον τὴν χαρὰν ἐπὶ τῇ νίκῃ, τὴν ἀγαλλίασιν ἐπὶ τῇ ἀναστάσει.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὄλος ὁ ἱερὸς ναὸς φλογοῦται, κύματα πυρὸς συνεχοῦς τὸν καλύπτουσιν, ἐνῶ αἱ θόλοι του συγκλονίζονται ἀπὸ μυριοστόμους ἐπευφημίας.

Ἄν ὑπολογίσῃ τις εἰς 8,000 τοὺς δυναμένους νὰ περιληφθῶσιν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, τὰ ἀναπτόμενα ἐν μιᾷ στιγμῇ κηρία ὑπερβαίνουν τὰς 250 χιλιάδας, μὴ συμπεριλαμβανομένων, ἐννοεῖται, τῶν πολυελαίων, τῶν κανδηλῶν, τῶν μανουαλίων τοῦ ναοῦ καὶ τῶν προσκυνημάτων, ἅτινα διαχέουσι πλεόν, ταῦτοχρόνως ἀναφθέντα, τὸ ἐντεταμένον φῶς των.

Δὲν δύναται τις διὰ τῶν λιτῶν αὐτῶν γραμμῶν νὰ περιγράψῃ τὸ θέαμα καὶ τὴν ζωηρὰν ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως.

Ἰδοὺ πλησίον μου εἰς προσκυνητῆς. Ἡ κόμη του καὶ ἡ λευκὴ γενειάς του μαρτυροῦσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, τὰ ὅποια τὸν βαρύνουσι. Ἄλλ' ἡ πίστις διατηρεῖται θερμὴ μέσα εἰς τὴν καρδίαν του. Ὁ πολὺς λοιπὸν αὐτὸς γέρον, ὁ κρατῶν μὲ τὰς ὑπατρεμούσας ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τῶν ἐτῶν χεῖράς του τὴν φλογοβόλον δέσμη τῶν κηρίων του, μὲ βραδὺ βῆμα ἀποσύρεται, προσέχει μὴ ἡ φλόξ των σθεσθῆ καὶ πηγαίνει εἰς τὸν κοιτῶνά του, ὅπου ἀνάπτει τὸν μὲ τρεῖς κανδηλάς φανόν του, τὸν ὅποιον ἐπὶ τούτῳ ἠτοίμασε, καὶ τὸ φῶς αὐτό, προφυλαττόμενον ἀπὸ τοὺς ἀνέμους καὶ ἀπὸ τὸ ἐξ ἀτροφίας σθέσιμον, ὑπὸ τοῦ γέροντος αὐτοῦ θὰ κομισθῆ μὲ εὐλάβειαν, μακρὰν, πολὺ μακρὰν, διὰ νὰ μεταδώσῃ διὰ θαλασσῶν καὶ ὀρέων, πεδιάδων καὶ θυρράδων τὴν φλόγα τῆς πίστεως! Ἀποκαλύπτομαι πρὸ τοῦ γέροντος τούτου, ὁ ὅποιος οὐδὲν ἔχει ἐν αὐτῷ νεαρὸν ἐκτὸς τῆς καρδίας...

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα.

Ὅλιγαι ὥραι ἀναπαύλας ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς τελετῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός μεσολαβοῦσι καὶ τὴν 11ην μ. μ. τοῦ Μεγάλου Σαββάτου αἱ χαρμωδῶς κρουόμενοι κήδωνες μᾶς καλοῦσιν εἰς τὴν Ἀνάστασιν, ἐν αὐτῇ τῇ τῆς Ἀναστάσεως ἱερῷ ναῷ.

Ἐσπεύσαμεν ἐκεῖ ὑπὸ γλυκυτάτου πόθου συνεχόμενοι. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν, ἀλήστου μνήμης δι' ἔσους τὴν εἶδον ἀνατέλλουσαν ἐν Ἱερουσαλήμ, νέαι συγκινήσεις μᾶς ἐπεφυλάσσοντο...

Ὁ κανὼν, τὸν ὅποιον ἔκαμε διὰ τὸ Μέγα Σάββατον ἡ Κασσιανή, ὁ γλυκὺς καὶ περιπαθητικὸς αὐτὸς κανὼν, ψάλλεται ἐδῶ μὲ ἰδιάζουσαν μεγαλοπρέπειαν. Ἀναμιμνήσκει εἰς τὸν παρεστῶτα λαὸν μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν, ἐκτιλυχθεῖσαν πάλιν εἰς τὰ ἐδάφη ταῦτα, καὶ ἀποτελεῖ ἐν μελιχρὸν προανάκρουσμα τῆς Λαμπροφόρου ἑορτῆς.

Τὸ ἱερόν Κουβούκλιον μὲ τὸν θεοδόχον Τάφον ὑψοῦται πρὸ ἡμῶν. Ἀναμένομεν τὸν ἀγγελοῦ, ὅστις θ' ἀναφωνήσῃ τὴν παρήγορον λέξιν: «Ἐγγήγερται».

Ἐμφανίζεται τέλος ὁ Πατριάρχης· φέρει ὅ,τι πολῦτιμον αἱ αἰῶνες συνεχέντρωσαν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἀκολουθεῖται ἀπὸ πλῆθὺν ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ διακόνων καὶ ἱσταται πρὸ τοῦ παμφώτου ἱεροῦ Κουβουκλίου. Ἐκεῖ ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Ἀναστάσεως. Αἱ χιλιάδες τῶν παρισταμένων πιστῶν τὸ ἀκούουσιν ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ· τὸ τόσον πλῆθος νομίζει τις, ὅτι οὐδὲ πνοὴν ἔχει. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Πατριάρχης εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Ἄντρου, ὅπου ὁ ζωοδόχος Τάφος, θυμῶν αὐτὸ καὶ οἶονεῖ ἐπικυρῶν τὴν κένωσιν τοῦ μνήματος, ὡς ἄλλος ἀγγελὸς ἀρχεται ψάλλων τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Τὸν συνοδεύουσιν ὄλοι αἱ μετ' αὐτοῦ ἱερουργοῦντες καὶ ὄλος ὁ λαὸς ἐν ἀγαλλιάσει συμπάλλει.

Ἐπακολουθεῖ ἡ ἱερὰ λειτουργία, ἔχουσα αὐτὸ τὸ ἰδιαίτερον, ὅτι τελεῖται ἐν αὐτῇ τῇ Κουβουκλίῳ. Ὡς ἁγία τράπεζα χρησιμεύει ὁ ἀποκυλισθεὶς λίθος, ὁ στηριζόμενος σήμερον ἐπὶ κιονίσκου, ὡς πρόθεσις δὲ αὐτὸ τὸ μνημεῖον.

Εἶναι τι ὑπερόχως ἔξοχον νὰ βλέπῃ τις τὴν σεβασμίαν τοῦ Πατριάρχου μορφήν, ἱερουργοῦντος ἐντὸς τόσον ἁγίου περιβάλου. Δέεται γονυπετῶν πρὸ αὐτοῦ τοῦ ζωηροῦ Τάφου, αἱ δ' εὐχαὶ αὐτοῦ, συνοδευόμεναι ἀπὸ τὰς θερμὰς προσευχὰς καὶ δεήσεις τόσων πιστῶν, ἀποτελοῦσι τὴν μᾶλλον εὐπρόσδεκτον θυσίαν παρὰ τῇ Ἰψίστῳ.

Ἐδῶ ἐκτὸς τῶν προσκυνητῶν τὴν στιγμὴν αὐτὴν μνημονεῖ τῶν τεθνεώτων καὶ ζώντων φίλων του καὶ δέεται ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἀναμαρτήτου ἀποπληρώσεως τοῦ ὑπολειπομένου αὐτῷ βίου. Ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶναι περισσότερον πνεῦμα ἢ σὰρξ, θεῖα ὑπαρξὶς παρὰ ὄλη... Ἡ λειτουργία τελειώνει περὶ τὴν 3ην μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ὅλον δὲ τὸ πλῆθος ἀποσύρεται εἰς τὰ ἴδια, διὰ νὰ γευθῆ τὸ πασχαλινόν του πρόγευμα καὶ ἀναπαυθῆ.

Τὴν 11ην π. μ. γίνεται ἡ ἐπίσημος ὑποδοχὴ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου. Αἱ ἀρχαί, αἱ πρόξενοι, αἱ ἐπίσημοι τῶν προσκυνητῶν παρουσιάζονται διὰ νὰ καταθέσωσι τὰ σέβη των καὶ λάδωσιν ἐκ τῆς χεῖρός του Πατριάρχου ὡς καὶ ἀναμνηστικὰς εἰκόνας. Ἡ ὑποδοχὴ αὕτη διαρκεῖ μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἀρχεται ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Ἀναστάσεως.

Καὶ ἡ τελετὴ αὕτη, ἡ τόσον μεγαλοπρεπῆς πανταχοῦ, ἐνταῦθα περιβάλλεται διὰ μείζονος ἔτι μεγαλοπρεπείας καὶ γοήτρου. Τὸ Εὐαγγέλιον ἀναγινώσκειται εἰς ὄλας τὰς γλώσσας καὶ ἀντηχεῖ δι' αὐτῶν εἰς ὄλον τὸν κόσμον ἡ χαρμώσυνος προσφώνησις τοῦ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Ἐἴμεθα εἰς Ἱεροσόλυμα, εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν, ἐν ἣ ἐπετελέσθη τὸ θαῦμα τῶν διαφορῶν γλωσσῶν, περὶ οὗ ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος. Καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο νομίζει τις, ὅτι ἐπαναλαμβάνεται...

(ἀκολουθεῖ)

ΑΡΙΣΤΟΣ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Εἰς τὸν παρακολουθοῦντα τὴν δρᾶσιν τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἥτις καὶ διοικεῖ τὸν Ἅγιον Τάφον, πάντοτε εὐρίσκονται εὐκαιρίαι, ὅπως ἐξάρῃ τὸ ἔργον αὐτῆς καὶ τὴν εὐθύτητα καὶ τὸ εὐθύωρον τῶν προσπαθειῶν τῆς.

Ποικίλον καὶ πολὺγλωσσον ἔχουσα νὰ διευθύνῃ ποιμνιον, ἐπὶ πλεον γνωρίζουσα, ὅτι ὁ Πανάγιος Τάφος δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι ὁ κοινὸς στόχος ποικιλωνύμων βλέψεων, εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὸ ὕψος τῆς σκοπιᾶς αὐτῆς, ἄγρυπνον τὸ βλέμμα καὶ τὴν προσοχὴν αὐτῆς ἔχουσα.

Εἶναι ὄντως ὁμολογημένον, ὅτι τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα ἀποτελοῦσι κληρικοὶ οὐ μόνον ἀνεγνωρισμένης ἱκανότητος καὶ παιδείας μεγάλης, ἀλλὰ καὶ χαρακτηρησθέντες ἀδαμαντίνου, ἐξ ὧν καὶ ἐκλέγονται οἱ μητροπολίται οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Σύνοδον τοῦ Ἱεροσολυμητικοῦ Πατριαρχείου.

Εἰς τὴν χορείαν δὲ ταύτην διὰ λίαν ἐπιτυχούς ἐκλογῆς κατετάχθη, προαχθεὶς εἰς μητροπολίτην Πτολεμαῖδος, ὁ ἐνταῦθα ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου

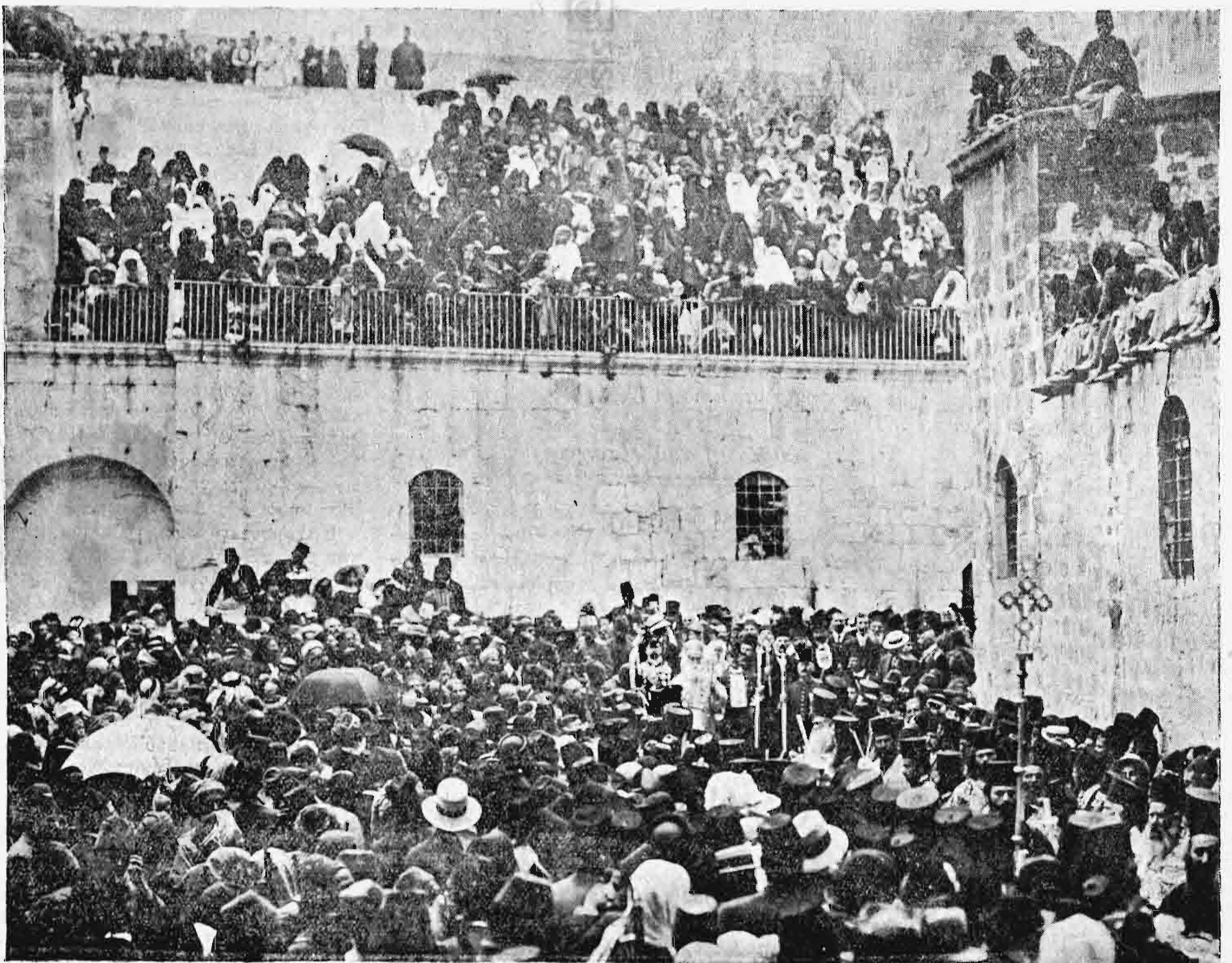

Τάφου πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης κ. Κελλαδίων. Ὅσοι ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν ἄνδρα καὶ παρηκολούθησαν τὴν τόσῃ ἐπωφελῆ δρᾶσίν του, προεξοφλοῦσι λαμπρὰν εἰς ὥρατα ἔργα καὶ γόνιμον τὴν νέαν αὐτοῦ ποιμαντορίαν. Ὅντως δὲ ἡ προαγωγή αὐτῆ, καλοῦσα αὐτὸν εἰς νέον πεδίων δράσεως, ἀποτελεῖ τὴν ὠραιότεραν ἐπιβράβευσιν τῶν ἀρετῶν τοῦ διακεκριμένου τούτου Ἀγιοταφίτου κληρικοῦ.

Ὁ ἐψηφισμένος μητροπολίτης Πτολεμαῖδος κ. Κελλαδίων κατάγεται ἐκ Ρόδου, διανύει δὲ τὸ 42 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Διορισθεὶς κατὰ καιροῦς εἰς διαφόρους θέσεις, ἀπεστάλη ἐνταῦθα τὸ 1911 ὡς ἐκτακτος ἀπεσταλμένος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, παραμείνας ὡς τακτικὸς αὐτῆς ἀντιπρόσωπος μέχρι τῆς νῦν ἐκλογῆς αὐτοῦ ὡς μητροπολίτου. Σημειωτέον ὅτι ἡ μητρόπολις Πτολεμαῖδος εἶναι πρώτη τῆ τάξει τῶν μητροπόλεων τοῦ Ἱεροσολυμητικοῦ κλίματος. Ἡ Α. Θεοφιλία δέχεται πληθὺν συγχαρητηρίων ἐκ μέρους κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, εἰς ἃ καὶ ἐνοῦμεν τὰ ἡμέτερα.

Ὁ ἐψηφισμένος Πτολεμαῖδος κ. Κελλαδίων.

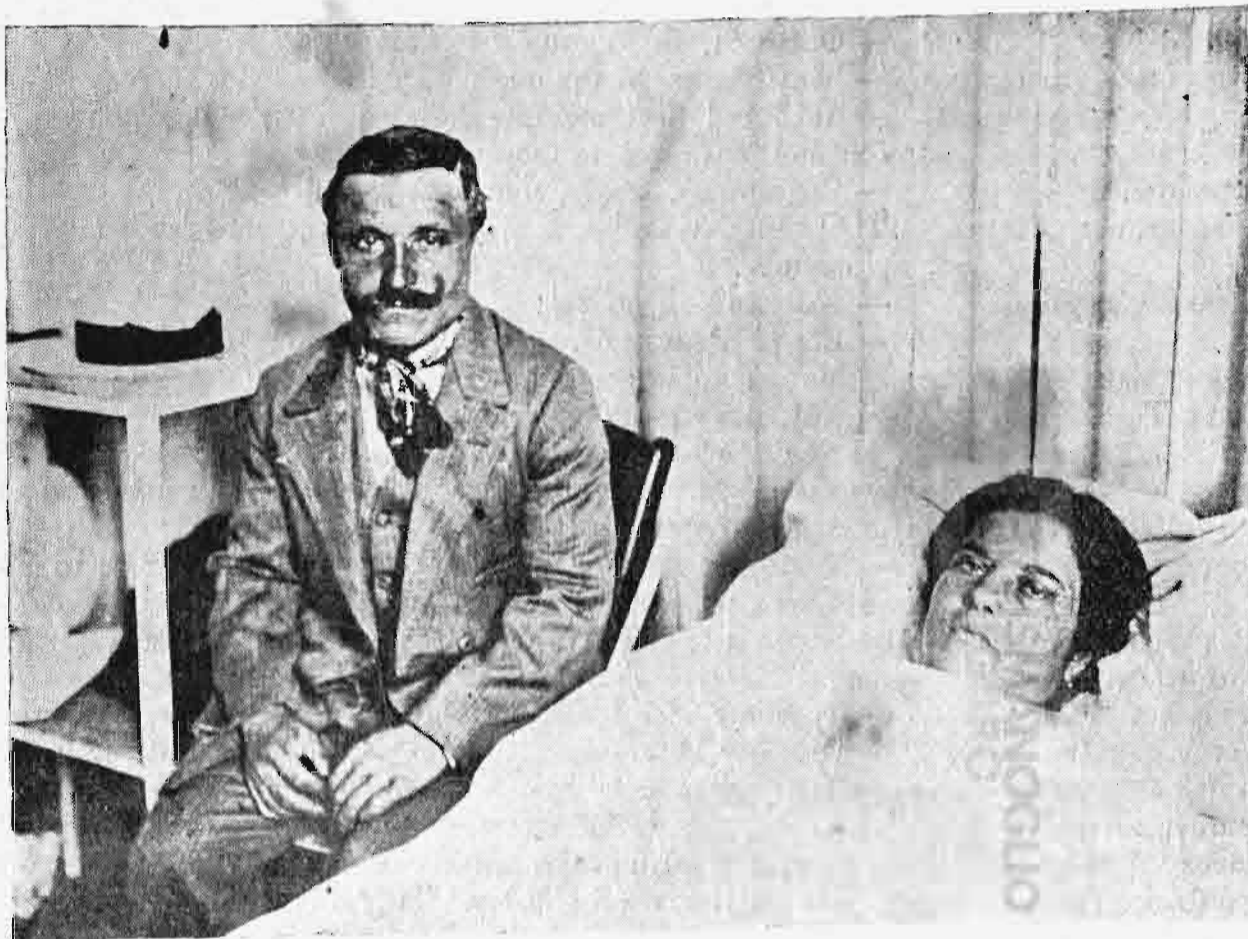

Ἡ τελετὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐν Ἱεροσολύμοις.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ

ΠΟΛΥΤΕΚΝΙΑ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον εἶχομεν ἀναγράψει τὸ γεγονός: Ἡ Ρόζα Σαλέμη, σύζυγος Ἰταλοῦ ἐργάτου εἰς τὸ Παλέρμον, ἐγέννησε πεντάδυμα. Ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα της εἶναι ἄριστα εἰς τὴν ὑγείαν, δέχονται δὲ καθ' ἑκάστην ἐπισκέψεις περιέργων.

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας παραθέτομεν τὴν εἰκόνα τῆς πολυτόκου μητρὸς, τοῦ συζύγου της καὶ τῶν πέντε νεογεννήτων.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἀβυσσινίας.

Τὸ Δυρράχιον καὶ τὸ ἐν αὐτῷ Πριγκηπικὸν ἀνάκτορον.

18

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 795

— Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς προστατεύῃ, ἐψιθύρισε μὲ συντετριμμένη φωνήν.

Μόλις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐναγκαλισθῇ τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα καὶ ταχέως ἀπεσπάρθησαν ἀπὸ τὰς περιπτώξεις τῆς μαρκησίας. Ἐπειτα ἐκρατήθησαν ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ ἀπεμακρύνθησαν.

— Ἄς φύγωμεν, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα.

Ἐξω τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, τὰ δάση καὶ τὸ βουνὸν ἦσαν χιονισμένα.

— Ἀδελφοῦλά μου! ἐφώναξεν ἡ Μάρθα.

— Μὴ φοβεῖσαι, ἀπήντησεν ἐκείνη, θὰ σὲ προστατεύσω.

Διήλθον τὸν κήπον καὶ ἀπεμακρύνοντο πλέον ἀπὸ αὐτόν, ὅτε συναντῶσι τὸν Ὀλιβιέ.

Ὁ νέος ἐπῆρεν ἀνὰ μίαν χεῖρα τῶν νεανίδων, ἀλλὰ τὴν χεῖρα τῆς Ἰσαβέλλας ἔσφιγγε περισσότερο.

— Φεύγετε, λοιπόν, ταῖς εἶπε, χωρὶς χρήματα, χωρὶς συστάσεις, χωρὶς φίλους, μ' αὐτὸ τὸ κρῦο, μ' αὐτὸν τὸν χειμῶνα! Τί θ' ἀπογίνετε;

Ἡ Ἰσαβέλλα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τί δύναμαι νὰ κάμω γιὰ σᾶς; προσέθηκεν ὁ Ὀλιβιέ.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἡ Ἰσαβέλλα, τίποτε περισσότερο, ἀφ' ὅ,τι ἔκαμον ἡ μητέρα καὶ ὁ πατέρας σας.

— Ἰσαβέλλα, πρὸ τῆς ἀδελφῆς σας εἰμπορῶ τώρα νὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσω. Ἡ παρουσία τῆς Μάρθας θὰ ἐμποδίσῃ τὸ μέτωπόν σας νὰ ἐρυνθιάσῃ καὶ ἡ καρδιά σας νὰ σκιασθῇ. . . Ἰσαβέλλα, ἀφ' ἧς ἡμέρας σᾶς ἐπανεῖδον. . . ἐνόμισα ὅτι σᾶς βλέπω πρῶτην φορὰν. . . Θὰ μὲ πιστεύσετε, ἂν σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ;

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν, ἡ Ἰσαβέλλα τὸν ἤκουε συγκεκινημένη καὶ εὐχαριστημένη. Ὄντως ἡ Ἰσαβέλλα ἐχάρη, ὅτι ἤκουσεν ἡ Μάρθα τὴν ἐξομολόγησιν αὐτὴν καὶ πρὸ αὐτῆς ἀπήντησε θαρραλέως. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Μάρθα, ἂν εἶχεν ὑπονοίας διὰ τὸ αἶσθημα τῆς Ἰσαβέλλας, αὐταὶ θὰ διελύοντο.

— Εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος διὰ τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον μοῦ ἐκδηλώνετε. Ἄν ἤμην ἴση σας, θὰ ἐστήριζον ἐπ' αὐτοῦ τὴν εὐτυχίαν μου. Ἄλλὰ δὲν εἶμαι. Χθὲς ἤμην ἀδελφὴ σας, σήμερον ὅμως εἶμαι μία ὑπέρτρια, ἣτις μεταβαίνει εἰς ἀναζητήσιν ἐργασίας, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης.

— Τοῦλάχιστον γνωρίσατέ μου ποῦ θὰ ὑπάγετε, διὰ νὰ εἰμπορέσω νὰ σᾶς προστατεύσω ἀπὸ τὴν μόνωσίν σας.

— Ὄχι, λησμονήσατέ μας, κύριε Ὀλιβιέ, διότι δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν πλέον.

Ἐκαμε μίαν χειρονομίαν ἐναντιώσεως, ἀλλὰ κατεβίβασε τὸ βλέμμα πρὸ τῆς ἡρεμίας τῆς Ἰσαβέλλας. Αἱ νεάνιδες τὸν ἀπεχαιρέτησαν. Ἐκεῖνος τὰς ἀντεχαιρέτησε καὶ τὰς παρηκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα του, μέχρις ὅτου αὐταὶ ἐχάθησαν ὀπισθεν μιᾶς καμπῆς.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἀπέμειναν μόναι. Μόναι εἰς τὸν κόσμον χωρὶς πόρους, χωρὶς βοήθειαν! Ἐβάδιζον μὲ μικρὰ βήματα καὶ μὲ καρδίαν συνεσφιγμένην. Διήρχοντο μέρη πλήρη ἀναμνήσεων. Ποσάκις εἰς τὰ μέρη αὐτὰ δὲν εἶχαν προεκτείνει τοὺς περιπάτους των μὲ τὴν μαρκησίαν ἢ μὲ τὸν Ἰάκωβον!

Διήλθον τὸ χωρίον Θιλὸ χωρὶς νὰ σταματήσωσιν. Ἐδῶ εἶχον μικρὰς γνωριμίας καὶ θὰ ἠδύναντο νὰ εὕρωσιν εὐκολότερον ἐργασίαν, ἀλλ' ἡ ἰδέα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν γνωστοὶ τοῦ Μπαρξέμόν, τὰς ἐκράτησεν. Ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Πόσον εἶναι θλιβερός ὁ δρόμος ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας! Ἡ χιών δὲν ἔπαυσε νὰ πίπτῃ. Τὰ κορίτσια εἶχαν κυριολεκτικῶς παγώσει ἡ Μάρθα ὑπέφερε καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ, διότι οὐδὲν σπίτι ἐφαίνετο εἰς τὸν ὁρίζοντα. Ἦρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ παραπονῆται ἡ Μάρθα ἡ Ἰσαβέλλα προσεπάθει νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ διὰ νὰ βαδίξῃ. Αἴφνης, πλησίον τοῦ βράχου, εἶδον ἓνα μικρὸν σπιτάκι. Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσκέφθη, ὅτι θὰ ἦτο μικρὸν πανδοχεῖον, ἀπὸ

ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δίδουν νερὸ εἰς τὰ κουρασμένα ἄλογα τῶν ταξιδιωτῶν καὶ ἓνα ποτήρι κρασὶ εἰς τοὺς ἀποσταμένους ὁδοιπόρους.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσκέφθη νὰ ἐμβουν ἐκεῖ μέσα, τῆς τὸ εἶπε τῆς ἀδελφῆς τῆς, τὴν ἀφῆκε διὰ μίαν στιγμὴν μόνην καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν· μία φωνὴ βραχνῆ ἠκούσθη ἀπὸ μέσα. Ἡ Ἰσαβέλλα ἐμβῆκεν· εἶδεν ἓν μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐξέσταινε καλὰ ἀναμμένον τζάκι καὶ πλησίον του μίαν γοργά, ἡ ὁποία ἔπλεκεν. Ἡ Ἰσαβέλλα ἐμείνε κατάπληκτος· δὲν εἴξευρε πλέον τί ἐζητεῖ ἐκεῖ μέσα.

— Τί θέλεις; τὴν ἠρώτησεν ἡ γοργά.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐπνίγει ἀπὸ δάκρυα. Τέλος κατώρθωσε ν' ἀπαντήσῃ:

— Κυρία, κάμνει πολὺ κρῦο!

— Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι κάμνει ἓνα διαβολεμένο κρῦο καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ χιόνι δὲν θ' ἀργήσουν νὰ βγοῦν καὶ λύκοι. . .

— Ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ἐγὼ θὰ ἠθέλαμεν νὰ ζεσταθοῦμεν λιγάκι.

— Ἡ ἀδελφὴ σου! ἀπήντησεν ἡ γοργά, παρατηροῦσα γύρω τῆς.

— Τὴν ἀφῆκα ἔξω.

— Φαίνεται, ὅτι προτιμᾷ νὰ ξεπαγιάσῃ.

— Ἐπιτρέπετε νὰ τὴν φέρω μέσα!

— Διάβολε! δὲν κοστίζει τίποτε ἢ ζέστη τὸ κούτσουρο, ποῦ ζεσταίνει ἐμέ, εἰμπορεῖ νὰ ζεστάνῃ καὶ σᾶς.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εἰσθε πολὺ καλὴ.

Ἡ Ἰσαβέλλα εἰσήγαγε τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ ἐκάθησαν κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν.

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε;

— Εἰς τὸ Ρεμιρεμόν.

— Μὲ τὰ πόδια;

— Ναί, δὲν ἔχομεν χρήματα.

Ἡ γοργά ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, μίαν ὑπόνοια διεγράφει εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς. Ἐπηκολούθησε σιγῇ. Ἡ γοργά ἔβλεπε τὰ κορίτσια μὲ περιφρόνησιν.

— Κυρία, ἐψιθύρισε ἡ Ἰσαβέλλα, διευθυνόμεθα εἰς τὸ Ρεμιρεμόν διὰ νὰ ζητήσωμεν ἐργασίαν, ἀλλὰ ἐὰν εἰμποροῦσατε νὰ μᾶς προμηθεύσετε σεῖς ἐδῶ διὰ μερικὰς ἡμέρας, θὰ μᾶς ἐκάμνετε μεγάλην χάριν. Ἐχομεν ἀνάγκην!

— Γυρεύετε ἐδῶ δουλειά; Θεέ μου! δὲν μοῦ περισσεύει διόλου.

— Τότε δὲν εἰμπορεῖτε. . . ἔστω καὶ διὰ πολὺ ὀλίγον καιρὸν;

— Ὄχι, προφθάνω ἐγὼ, δὲν ἔχω ἀνάγκην.

Ὁ τρόπος τῆς γοργίας εἶχε γίνεαι ἀπότομος. Αἱ νεάνιδες ἐθεώρησαν, ὅτι ἦτο προτιμώτερον νὰ ἀπομακρυνθῶσι πρὶν τὰς διώξῃ ἐκείνη. Ἐχαιρέτησαν καὶ ἐξῆλθον. Ἦρχισαν νὰ βαδίζουν. Ἐπειδὴ εἶχον κάπως ζεσταθῆ, ἀνέλαβον δυνάμεις. Ἀλλὰ μετὰ μιᾶς ὥρας πορείαν ἤρχισαν νὰ ἐξαντλοῦνται. Ἡ Μάρθα ἐκλονίζετο.

— Ἰσαβέλλα, ἔλεγεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς, δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ βαδίζω.

— Θάρρος, τώρα, σὲ λιγάκι θὰ συναντήσωμεν κανένα φιλόξενον σπίτι.

Καὶ προσεπάθησαν νὰ βαδίσουν. Ἄλλὰ ἡ χιών ἐπιπτε πυκνὴ, ὁ ἄνεμος τὴν ἐσκόρπιζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ οὔτε δρόμον πλέον ἔβλεπον οὔτε τι ἄλλο σημεῖον.

Εἶχον παραπλανηθῆ! Τὸ ἐνόησαν. Τότε ἤρχισαν νὰ φωνάζουν, ἀλλὰ τὰς ἐξησθενημένας, τὰς ἀπελπιστικὰς φωνὰς οὐδεὶς εἰμποροῦσε νὰ τὰς ἀκούσῃ. Καὶ ὅμως ἡ ὥρα παρήρχετο χωρὶς νὰ φθάνῃ καμμία ἐλπίς. Τὰ κορίτσια ἔπρεπε νὰ προχωρήσουν, διότι, ἂν ἔμεινον ἐκεῖ, θὰ τὰς ἐκάλυπτεν ἡ χιών, θὰ τὰς ἐπάγονε τὸ χιόνι καὶ τὴν ἐπαύριον θὰ εὕρισκον τὰ πτώματά των. Ἡ Μάρθα ἐκρέματο ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς Ἰσαβέλλας, ἀλλὰ καὶ ἡ κόρη ἐκείνη πλέον δὲν εἶχε δυνάμεις. Μόλις ἐσύρετο.

Εἶχον ἀπελπισθῆ, ὅτε τὸ βλέμμα τῆς Ἰσαβέλλας διέκρινε κάτι ὡς στέγην δωματίου, ὡς καλύβην, ὡς σπήλαιον.

— Δύο λεπτὰ ὑπομονή, Μάρθα, καὶ κάτι βλέπω ἐδῶ κοντὰ.

Ἐπλησίασαν. Ἦτο ἓν ἠρειπωμένον σπιτάκι μὲ χαλασμένη πόρτα καὶ ἔρημον. Ἐν τούτοις ἐκεῖ μέσα δὲν ἐφθανε τὸ χιόνι, οὔτε ὁ φοβερός ἄνεμος. Τὸ ἐνόμισαν διὰ καταφύγιον, ἀλλὰ μόλις ἐφθασαν ἐκεῖ, ἐνόησαν, ὅτι δὲν κρατοῦνται πλέον, κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λιπόθυμοι.

Ὀλίγα λεπτὰ μετὰ ταῦτα δύο ἄνδρες ἐφάνησαν παρὰ τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου, τινάσσοντες τὰ χιονόφορτα ἐνδύματά των.

— Διάβολε! ἐφώναξεν ὁ εἰς στρέφων ἐν βλέμμα εἰς τὸ δωμάτιον. Μᾶς ἤλθον ἐπισκέψεις εἰς τὴν ἐξοχικὴν μας ἔπαυλιν!

(FRANÇOIS COPPÉE, ακαδημαϊκός).

Η ΕΙΚΩΝ

— Πώς! με τὰ σωστά σου λέγεις ταυτα, γερο-Μωζέ;... Σύ, ὁ ἀρχαῖος ὀπαδὸς τῆς Κοινότητος;... Προσεχώρ, εἶταν γίνῃ τὸ τελευταῖον πραξικόπημα διὰ τὸν θρίαμβον αὐτῆς, δὲν θὰ ὑπάγῃς μετὰ τῶν συντρόφων;

Ὁ γερο-Μωζέ, ἐργάτης, γηράσας προώρως, ἔρριψε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν στάκτιν τῆς πίπας του, παρετήρησε κατὰ πρόσωπον τοὺς δύο νέους συντρόφους τοὺς μετ' αὐτοῦ κατημένους, ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του καὶ ἀπεκρίθη:

— Διατί;... Ἀκούσατέ μοι λοιπόν, νέοι μου, καὶ ἐπωφεληθήτε, ἐάν δύνασθε... Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων καὶ τὴν σύστασιν τῆς Κοινότητος, κατετάχθη εἰς τὸ τάγμα τῆς Belle ville. Ἡμῖν εἰκοσιπενταέτης, θερμοκέφαλος, ἄγαμος, ἀνεξάρτητος καὶ ἐπεθύμουν νὰ διώξω τοὺς Πρώσους καὶ νὰ σώσω τὴν Δημοκρατίαν!... Αἰφνης ὅμως συνθηκολογοῦν καὶ οἱ μοναρχικοὶ συναμωτοῦν ἐν Βερσαλλίαις... Ἐν τούτοις, ζήτω ἡ Κοινότης, ἣτις μᾶς πληρώνει τριάντα σολδία τὴν ἡμέραν καὶ μᾶς ἀφίνει μετὰ τὰ παλαιὰ ὄπλα, μετὰ τὰ σακμακόπετρας!... Τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ἐξόδου, ἐπήγαμεν μέχρι Rueil μετὰ τοῦ Φλουράνς· ἀλλ' ἐκεῖ οἱ χωροφύλακες τοῦ κοντοῦ Θιέρσου μᾶς ὑποδέχονται διὰ ζωνηροῦ πυρός, ἐνῶ ὀπισθενεὶ τὸ Mont-Valerien μᾶς κεραυνοβολεῖ δι' ὀβυζίων... Αἰφνης μανθάνομεν, ὅτι πρὸ ὀλίγου ὁ ἀρχηγὸς ἡμῶν ἐφονεύθη!... διασκορπιζόμεθα... καὶ ὁ δυνάμενος σωθῆτω... Ἐγὼ ρίπτομαι εἰς μικρὰν τινα ὁδὸν· ἀλλὰ χωροφύλαξ τις με εἶδε στρέφοντα τὴν γωνίαν· με παρακολουθεῖ... εἴμεθα μόνοι εἰς τὴν ὁδὸν... ἐπαναστρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω... με σκοπεύει!... ἀλλὰ πηδῶ πλαγίως καὶ ἀποτυγχάνει!... τότε, καὶ ἐγὼ, κατὰ σειρὰν, πυροβολῶ κατ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ πλησίον!... οὗτος ἀφίνει τὸ ὄπλον του!... σηκώνει τὰς δύο χεῖρας πρὸς τὸ στήθος... ὑψώνεται, ὅπως εἶταν τις θέλη νὰ κάμῃ ἐμετὸν καὶ πίπτει βαρὺς κατὰ πρόσωπον!... Εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ εἶναι ἡ πεδιάς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔβλεπον, ὅτι οἱ Βερσαλλιέροι κατεδίωκον τοὺς συντρόφους... πού νὰ κρυφθῶ;... εὐτυχῶς ὑπῆρχεν ἐκεῖ οἰκία τις, κατὰστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ βομβαρδισμοῦ, ἐρείπιον τῆς πολιορκίας. Ὀλισθαίνω εἰς τὸ ὑπόγειον, ἐνθα βλέπω ἄχυρον κατάλληλον διὰ νὰ κρυφθῶ, ἐάν ἐξηρεῦνων τὴν ὁδὸν!... δὲν εὐρέθη ὅμως εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην. Μέχρι τῆς ἐσπέρας ἔμεινα εἰς τὴν κρύπτῃν μου, μετὰ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν φεγγίτην τοῦ ὑπογείου, παρατηρῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερά· ὁ φεγγίτης ἦτο ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους καὶ ἔβλεπον εἰς δέκα σχεδὸν μέτρων ἀπόστασιν τὸ πτώμα τοῦ χωροφύλακος μου!... θέαμα οὐχὶ εὐχάριστον, νὰ βλέπῃ τις ἐπὶ ὥρας ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε... Τέλος, ἐπήλθεν ἡ νύξ· ἀφῆκα

τὴν κρύπτῃν μου καὶ διηυθύνθη εἰς Παρισίους, ὅπως ἠδυνήθη.

Μετὰ τοῦτο τρία ἔτη παρήλθον· ἡ ζωὴ ἐπαναλαμβάνει τὸν ροθὸν αὐτῆς... ἐν Σάββατον τῆς δεκαπενθημερίας, ἐγὼ καὶ εἰς συνάδελφος τοῦ ἐργοστασίου, ὀνόματι Κωστής Ἀγγέλ, αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην διασκέδασις... ἀνερχόμεθα εἰς Montparnasse, δειπνοῦμεν παρὰ τινι ἐμπόρῳ οἴνων τῆς ὁδοῦ de la Gaité, ὀρθρον, μετὰ τὴν ζυθοποισίαν καὶ τὸν καφέν, καὶ μετὰ τὸ ἐκ τῆς μέθης ταλαντευόμενον βᾶδισμα, πηγαίνομεν νὰ τελειώσωμεν εἰς τὸν χορὸν τῶν Mille-Colonnes. Ἐκεῖ, ὁ Κωστής Ἀγγέλ, διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν αὐθαδείας, πλησιάζει δύο προθύμους πρὸς ἔρωτα νεάνιδας, μίαν ἰσχνὴν, ξανθὴν, ἐπιλεγομένην βρωμῶν Ἐλένην (ἣτις ἐπήδα διαρκῶς), ἐπαιρομένην, οὐχὶ δικαίως, ἐπὶ ἐκτάκτῳ καλλονῇ, καὶ μίαν μικρὰν μελαγχροινὴν, σεμνὴν, ἣτις ἐκ πρώτης ὄψεως με ἤρεσε· προσφέρω αὐταῖς δειπνον καὶ γίνεται ἡ γνωριμία. Τέλος, κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ χοροῦ, ὁ Κωστής Ἀγγέλ ἀπάγει τὴν ξανθὴν, τὴν Ἐλένην, τὴν βρωμῶν, τὴν γνωστὴν παλλακίδα ἰατροῦ τινος ἀποδιώσαντος, ὅτε ἦτο οἰκοδιδασκάλισσα αὐτοῦ, καὶ ἐγὼ δίδω τὸν βραχίονα εἰς τὴν μικρὰν μελαγχροινὴν, καὶ ὁδηγῶ μέχρι τῆς οἰκίας τῆς εἰς τὸ βάθος τῆς Plaisence... Μὴ φοβῆσθε, νεάνια, δὲν θὰ σᾶς εἰπῶ λεπτομερείας, ἀναμείνατε ὅμως τὸ τέλος, πρὶν γελᾶσθε.

Τὴν ἐπαύριον πρῶτ' ἐξυπνῶ, οὐχὶ πολὺ ἐνθουσιασμένος, μετὰ ὀλίγον πονοκέφαλον· ἡ γυναῖκα ἐκοιμᾶτο βαθέως· διατί νὰ κάμω διαδηλώσεις ἐρωτικὰς, ἀφοῦ οὐδέποτε θὰ ἐπαινῶμεν ἀλλήλους;... ἐγείρομαι, ἐνδύομαι ἄνευ θορύβου, ὅτε μικρὰ φωτογραφία παρὰ τὸ κάτοπτρον ἐπισύρει τὴν προσοχὴν μου. Πλησιάζω... καὶ τί νὰ ἴδῶ;... τὴν εἰκόνα τοῦ χωροφύλακος μου, τῆς ὁδοῦ Rueil, ἀσκεπῆ, κατήμενον ἐπὶ μιᾶς ξυλίνης ἔδρας. Ἄ! τὸν ἀνεγνώρισα ἀμέσως! τὸν ἔβλεπον τὴν ὥραν ἐκεῖ κάτω ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ, πλαγιασμένον ἐπὶ τοῦ αἵματός του... καὶ ἡ ἀνάμνησις μοι φέρει τότε πόνον... ὡσάν χεῖρ τις ἐντὸς μου ἐσφιγγε τὴν καρδιά μου! ἡ εἰκὼν τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου ἐδῶ;... διατί;... Τί ἦτο τῆς κόρης ταύτης;... Καὶ ὡς διὰ νὰ με ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ἔθετον σιωπηλῶς, ἰδοὺ αἰφνης ὀπισθενεὶ μου ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐξύπνησε καὶ με λέγει διὰ φωνῆς θλιβεράς:

— Βλέπετε τὴν εἰκόνα τοῦ μπαμπᾶ; Μένω ἐκστατικός... Διήλθον τὴν νύκτα μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε!...

Τεταραγμένος καὶ ἐν στενοχωρίᾳ, κατ' ἀρχὰς ἠθέλησα νὰ φύγω· ἀλλὰ, τὰ γόνατά μου ἦσαν κομμένα ἐκ τῆς συγκινήσεως, καὶ ἔμεινα ἐκεῖ σκεφθεὶς τὴν πτωχὴν ταύτην κόρην, ἣτις μ' ἐπροξέει οἶκτον. Ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ ἐξ ὀρμεμφύτου αἰδοῦς, ἣτις ἀπεδείκνυεν, ὅτι δὲν μετήρχετο ἀπὸ μακροῦ τὴν εὐτελεῖ ταύτην τέχνην, ἔλαβεν ἀπὸ τινος καθέδρας τὸ φόρεμά της καὶ ἐκάλυψε τοὺς ὄμους καὶ τοὺς γυμνοὺς βραχίονάς της. Ἦτο πολὺ νέα, δεκαοκτὼ ἐτῶν ἴσως, καὶ, παρὰ τὴν ἀκολασίαν τῆς ἐσπέρας καὶ τῆς νυκτός, ἔμεινε κομψὴ καὶ δροσερὰ ὑπὸ τὴν ἐν ἀταξίᾳ κόμην της· με παρετήρει δὲ μετὰ ὀφθαλμοῦς πλήρεις ἀθωότητος...

Μόλις ἠδυνάμην νὰ κρυθῶ ὀρθιος· ἦλθον καὶ ἐκάθησα πλησίον της καὶ μὴ τολμών νὰ ὀμιλήσω αὐτὴν ἐνικῶς, ἔδειξα διὰ τοῦ δακτύλου τὴν εἰκόνα.

— Εἶναι ὁ πατήρ σας; τῆ εἶπον· συγκινημένη δὲ αὐτὴ μοι διηγήθη τὴν δυστυχίαν της.

Μάλιστα, ἦτο ὁ πατήρ της καὶ ἐξαιρετὸς πατήρ· χηρεύσας εἶχε μόνην αὐτὴν καὶ ἐλάτρευε τὴν μικρὰν του Βιργινίαν! Ἄ! ἐάν δὲν ἐφονεύετο εἰς Rueil ἀπὸ τοῦ ἀχρείου ἐκείνου ὀπαδοῦ τῆς Κοινότητος, θὰ ἔμεινε τιμία κόρη! Ἦτο λίαν εὐτυχὴς ἄλλοτε εἰς τὸ χωρίον Σαιντεμάρν, εἰς τὴν χωροφυλακίαν, τῆς ὁποίας ὁ πατήρ ἦτο ἀρχηγὸς ἐκεῖ, καὶ ἐνθα αὐτὴ ἦτο δευτέρα οἰκονόμος... Ἀλλὰ, ὀρφανή, δεκαπέντε ἐτῶν... εἰσηλθεν, ὡς μαθητευομένη, παρὰ τινι μεμακρυσμένη συγγενεῖ, κατασκευαζούσῃ στηθοδέσμοις εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Διονυσίου· καὶ ἐκεῖ πᾶσαι, ἡ διευθύντρια καὶ αἱ ἐργάτιδες, ἦσαν τῆς τέχνης! Κακαὶ συμβουλαί, κακὰ παραδείγματα, τὴν κατέστρεψαν ταχέως!... Ἐν τούτοις, τὴν ζωὴν ταύτην μετήρχετο ἀπὸ τινων μόνον μηνῶν· διότι ἐπὶ δύο ἔτη ἔμεινε μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐραστοῦ, ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου, ὁ ὁποῖος τὴν ἀφῆκε διὰ νὰ νυμφευθῇ... Καὶ τὸ δυστυχὲς τέκνον, μετὰ δακρύων, ἄτινα μοι ἐπροξένουν λύπην, ἐπανήρχετο πάλιν εἰς τὴν μεγάλην δυστυχίαν τῆς ὑπάρξεώς του, τῆς ὁποίας ἐγὼ ἤμην ἡ αἰτία, εἰς τὸν θάνατον τοῦ πατρός της, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσα διὰ τῆς χειρὸς μου.

Ἐνῶ αὐτὴ μοι ὀμιλεῖ τοιουτοτρόπως, ἐπανεύκτων τὴν ἀταραξίαν τοῦ πνεύματός μου καὶ κατέληξα εἰς μόνην τὴν ἰδέαν, ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακόν, τοῦ ὁποῖου ἤμην ὁ ἐργάτης. Μόνον ἐν μέσον ὑπῆρχε! Νὰ ἀναλάβω ταύτην πλησίον μου. Ἡ Βιργινία κατῴκει τὸ ὑπερφῶν οἰκίας μετ' ἐπίπλων, οὐδὲν ἕτερον ἔχουσα, ἐκτὸς τῆς ἐνδυμασίας, τὴν ὁποίαν ἔφερον. Ἐγὼ ἤμην ἀπλοῦς ἐργάτης, καλὸς, λαμβάνων μεγάλα ἡμερομίσθια· εἶχον ἀρκετὰ ἐπιπλα καὶ οἰκονομίας τινάς. Δὲν ἐδίστασα!... Παρέλαβον τὴν Βιργινίαν καὶ ἐτοποθέτησα εἰς τὸν οἶκόν μου!... Σᾶς φαίνεται παράδοξον;... Ἄλλως τε, δὲν ἤμην φονεὺς... ἐφόνευσα τὸν χωροφύλακα ἀμυνόμενος... καὶ συνάμει ἐπραττον ἄγαθοεργίαν, ἀποσπῶν τὸ τέκνον τοῦτο ἐκ τῆς κακίας!... καὶ ἐπέτυχον, παιδιὰ μου, καὶ κατέστησα αὐτὴν ἐργατικὴν καὶ τιμίαν γυναῖκα· καὶ ἐνυμφεύθη αὐτὴν, οὐχὶ πολὺ μετὰ ταῦτα... Τώρα δέ, ἀφοῦ ἀπέθανε, δύναμαι νὰ σᾶς τὸ πῶ, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ καλὴ θειά-Μωζέ, τὴν ὁποίαν πάντες ἐτιμᾶτε καὶ τὴν ὁποίαν ἐγὼ κλαίω ἀπὸ δύο ἐτῶν!...

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἰκόνα τοῦ μπαμπᾶ, εἶναι εἰσέτι ἀνηρτημένη εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἰς περίοπτον θέσιν· καὶ παρατηρῶ αὐτὴν πάντοτε ἄνευ τύψεως τοῦ συνειδότης· μάλιστα, ὑπάρχουσι στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας μοι φαίνεται, ὅτι ὁ ἀτυχὴς οὗτος καλὸς χωροφύλαξ μοι προσμειδιᾷ μετ' ἀγαθότητος καὶ μ' εὐχαριστεῖ δι' ὅ,τι ἔκαμα.

— Ἴδού, νέοι μου! Ἐμείνα μὲν ἐπίσης καλὸς δημοκράτης, ὅσον καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ἀλλ' ἐλπίζω, ὅτι, ἐννοεῖτε ἤδη, διατί δὲν θὰ πολεμήσω εἰς τὸ πλευρόν σας ἐν προσεχεῖ ἀγῶνι τῆς Κοινότητος· ὑπέφερα ἀρκετὰ ἐκ τοῦ ἐμφυλίου πολιτικοῦ πολέμου.

Ἰούλιος 1914.

ΣφΜμ.

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΚΕΙ

Τὸ κλείσιμον τῶν ἐκκλησιῶν ἐγένετο ἀφορμὴ πολλῶν κακῶν. Ἐπαύσαν τὰ συνήθη ραντεβοῦ μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθὼς καὶ μερικὰ φλογερὰ βλέμματα. Ἐπαύσαν ἐπίσης αἱ προσευχαὶ καὶ ἡ μετάνοιες μερικῶν νεαρῶν χηρῶν, αἱ ὁποῖαι ἐμπροσθεν τῶν εἰκόνων παρεκάλουν διὰ τὸν μακαρίτην (;) καὶ συνεκίνουν μὲ τὰ δάκρυά των τοὺς ἀπέναντί των λειοντιδεῖς. Τὸ φοβερότερον ὅμως εἶναι, ὅτι μὲ τὸ κλείσιμον αὐτὸ κοντεύει νὰ κλείσῃ ἡ καρδιὰ ἐνὸς νεαροῦ διακόνου εἰς μίαν ἐκκλησίαν τῶν Ταταούλων, διότι ἔπαυσε πλέον νὰ βλέπῃ τὴν ἐκλεκτὴν του, ἡ ὁποία μετέβαινε μετὰ κάποιας συγγενεῦς τακτικῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὸ μᾶτι πάντα προσηλωμένο πρὸς τὰ θεῖα...

* * * Ὅταν τὸν εἶδα προχθὲς ἦτο ἀπαρηγόρητος, ἐλπίζει ὅμως ὅτι θὰ ἀνοιξοῦν αἱ ἐκκλησίαι καὶ ἡ καρδιὰ του σὲ ὀλίγον.

* *

Τὰ τράμ δὲν λυποῦνται· κόβουν, κόβουν, κόβουν. Ἡ δὲ ἔταιρία ἀγρὸν ἠγόρασε. Διὰ νὰ περιορισθοῦν πολλὰ δυστυχῆματα, ἀπηρθύνθημεν πρὸς πολλούς, διὰ νὰ μᾶς εἴπουν τὴν γνώμην των.

Ἴδου τί μᾶς ἀπαντᾷ ἓνα διαβολομεμένο λαγωνικό μας:

Οἱ χριστιανοὶ πρὶν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σπῆτι νὰ λέγουν τὴν ἐξῆς προσευχὴν: «Εἰς χεῖράς σου, Κύριε, παραδίδω τὴν ζωὴν μου· φρούρει με ὑπὸ τὴν σκέπην σου». Προφύλαξόν με, Κύριε, ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ σου ἀπὸ πάσης ἐξαρθρώσεως, κουλαμοῦ, κουτσαμοῦ, προερχομένων ἀπὸ καταπάτησιν τράμ, φτομομπιλ κλπ. Δὸς δὲ καὶ μάτια εἰς τοὺς ὁδηγοὺς διὰ νὰ βλέπουν...»

* *

Ἄλλος μᾶς συνιστᾷ τὰ ἐξῆς:

Πρὸ παντός ψυχραιμία. Κυττάτε δεξιὰ, ἀριστερά, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος καὶ πέραν ἀκόμη, καὶ ὅταν διῆτε οὔτε ἴχνος τράμ, τότε προχωρεῖτε μὲ βῆμα σταθερὸν εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον. Μπορεῖτε νὰ περιμένετε πολλὴ ὥρα, ἀλλὰ «κάλλια ἀργὰ παρὰ ποτέ», λέγει ἡ παροιμία.

Ἐἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ δευτέρα αὐτὴ γνώμη θὰ προξενήσῃ κρότον, ἐπειδὴ ὅμως δὲν δίδει καὶ μερικὰ συμβουλὴς πῶς ν' ἀναβαίνωμεν καὶ καταβαίνωμεν ἀπὸ τὰ τράμ, τὴν βαθμολογοῦμεν μὲ πέντε...

* *

Σὰς ἀναφέρομεν ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα τῆς τηλεφωνικῆς ὑπηρεσίας:

Εἰς κάποιο γραφεῖο γνωστοῦ ἐμπόρου τῆς Πόλεως τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου ἐκτυποῦσε διαρκῶς διὰ νὰ κοροϊδεύσῃ κάποιον συγγεῖτῃ τοῦ ἐμπόρου καὶ διάσημον ἠλεκτρολόγον. Ὁ τελευ

ταὸς ὅμως ἐθύμως καὶ ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς τὰ ἔσχατα, ἢ νὰ βρῇ τὸν δράστην καὶ νὰ σπᾷ τὸ τηλέφωνο στὸ... κεφάλι του!... Προχθὲς κτυπᾷ πάλιν τὸ κουδούνι, προσκαλοῦν τὸν ἠλεκτρολόγον τὸν κοροϊδεύον, ἐπακολουθοῦν ὕβρεις κτλ... Ὁ ἠλεκτρολόγος μας θυμώνει, ἀπειλεῖ τὸ Κέντρον, ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐπὶ τέλους τοῦ δίδεται ἓνας... λανθασμένος ἀριθμὸς. Τὴν ἐπαύριον δὲν χάνει καιρὸν, πορεύεται εἰς τὸ σπῆτι λατροῦ, γνωστοῦ νευρολόγου, διότι αὐτοῦ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἔδωσαν. Ἐκεῖ ἤρχισε νὰ φοβερίζῃ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, ἐζήτησε νὰ μάθῃ ποὺς τὸν κοροϊδεύει... Ὁ ἰατρός, νομίσας ὅτι ἔχει κανένα τρελλὸν ἐμπροσθέν του, ἤρχισε νὰ ἐφαρμόζῃ τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ὀριζόμενα· ἀλλ' ἔπειτα, μαθὼν τὸ αἴτιον, τὸν ἐδιώξε κακὸν-κακῶς ἀπὸ τὸ σπῆτι του, στείλας αὐτὸν νὰ κάμῃ τὰ παραπὸνά του εἰς τὴν Ἐταιρίαν τῶν Τηλεφώνων...!!!

ΤΡΙΚ - ΤΡΑΚ

Ἐνδιαφέρουσα εἰδοποιήσις.

Εἰδοποιοῦνται οἱ διάφοροι πωληταὶ ζεμπιλῶν νὰ σπεύσουν εἰς τὸ Μακροχωρὶ, ἀν θέλουν νὰ πωλήσουν τὸ ἐμπόρεμά των σὲ πολὺ καλὴ τιμὴ. Διὸ καλοφαιάδες Μακροχωρῖται θὰ τοὺς ἱκανοποιήσουν· ἠγόρασαν ἕως τώρα 90 ζεμπιλία γὰρ ψάρεμα ἄστακων, ἐπιφυλάσσονται δὲ ν' ἀγοράσουν καὶ ἄλλα... φροντίζοντες μακαρίως γὰρ τὴν στρογγυλοποίησιν τῆς ἀρκετᾶ εὐσάρκου κοιλιᾶς των. Ἄρά γε εἰς τὰς ἀστακοδιαχύσεις των θὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ ἡμᾶς;

Πάντα κᾶτι περιμένομεν.

Καὶ μία λεπτομέρεια

ἀπὸ τὴν εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκδρομὴν.

Πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ νεοφώτιστος χατζῆς μητροπολίτης Βάρνης, τὸν ὁποῖον ἀνεδέχθη ἀπὸ τοῦ Ἰορδάνου ὁ κ. Β. Ἀσμανίδης, δὲν ἦτο διόλου ὀγουρλοῦς διὰ τὸν ἀνάδοχόν του, ὅστις κατὰ τὴν ἐξ Ἱεροσολύμων ἐπιστροφὴν του ἔπεσε θύμα θρησκευτικῆς λαλοδυσίας, ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον νὰ τὸν ἀφίση περισσότερον γυμνόν, ἀφ' ὅσον ἦτο ὁ νεοφώτιστος εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου.

ΜΩΥΣΗΣ Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΗΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

σπουδᾶσας εἰδικῶς ἐν Παρισίοις, Γενεύῃ καὶ Βιέννῃ

.....

Ἐναλαμβάνει τοκετοὺς ὑπ' εὐθύνην του καὶ θεραπεύει ὅλα τὰ νοσήματα τῆς εἰδικότητός του κατὰ τὰς νεωτάτας μεθόδους.

Δέχεται ἀπὸ τὰς 2—5 μ. μ. ἐν τῇ κατοικίᾳ του: Πέραν, ὁδὸς Ἰμάμ, ἀρ. 10, ἄπα τ. 1.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

Ἀγαθός — δυστυχῶς εἰς τὸν αἰῶνά μας ἡ λέξις αὕτη δὲν ἐκφράζει τίποτε.

Ἄγγελοι — οἱ ἄνδρες τοὺς φαντάζονται θηλυκοὺς καὶ αἱ γυναῖκες τοὺς ζητοῦν ἀρσενικούς.

Ἀγένεια — ὅ,τι καλύπτεται διὰ τῶν χρημάτων δίχως νὰ κρύπτεται.

Ἀγκάλῃ — ὁ θερμότερος δεσμός.

Ἀγκυράρα — ἡ καρδιὰ τῆς μόνης ἐαυτὴν ἀγαπώσης γυναικός.

Ἀγνότης — ἡ διάρκεια τῆς ἀρετῆς ταύτης εἶνε περίπου ὅσον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν σύκων μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν σταφυλῶν.

Ἀγνωμοσύνη — τὸ νόμισμα, δι' οὗ οἱ αἰσχροὶ ἐξοφλοῦν τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν.

Ἀγυρτεία — τὸ νόμισμα, εἰς οὗ τὴν ἀντίστροφον πλευρὰν εἶνε χαραγμένη ἡ ἀμάρτια.

Ἀδελφός — ὁ μεγαλείτερος τῶν φίλων καὶ ὁ ἀσπονδότερος τῶν ἐχθρῶν ἅμα παύσῃ τοῦ νὰ ἦνε φίλος.

Ἀδηφάγος — ὁ δυνάμενος νὰ φάγῃ ὀλόκληρον τὸν Ἄδην.

Ἀδιαφορία — τὸ τελευταῖον βλέμμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ῥίπτει ἡ γυνὴ ὁσάκις δὲν τύχῃ νὰ ἦνε τὸ πρῶτον.

Ἀδιέξοδος — ὅπου μόνον ἡ εἴσοδος εἶναι συγχωρημένη.

Ἀδυναμία — ἡ δύναμις τῶν γυναικῶν, ἡ βακτηρία τοῦ γήρατος.

Ἀδωροδόκητος — ὁ δωροδοκούμενος ἐν κρυπτῷ.

Ἀθανασία — ὁ θάνατος κατ' εὐφημισμὸν, διότι τοὺς μὲν ζῶντας ἀποκαλοῦμεν θνητούς, τοὺς δὲ τεθνεῶτας θεωροῦμεν ὡς ἀθανάτους.

Ἀθεόφοβος — ὁ μόνον τὸν διάβολον φοβούμενος.

Αἰδώς — τὸ ὑποκάμισον τῆς ἀρετῆς.

Αἰνίγμα — ἡ καρδιὰ τῆς γυναικός.

N.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΣΥΝΙΣΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΠΡΟΪΟΝΤΑ:

ΚΡΕΜΑ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ἀρ. 35. Ἐξαλείφει τὰς κηλίδας τοῦ προσώπου καὶ τὰς παλαιότερας, λευκαίνει τὸ δῆμα καὶ δίδει θαυμάσια ἀποτελέσματα. **Χρῆσις:** θέσατε τὴν Κρέμαν τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τῶν κηλίδων σας ὅλην τὴν νύκτα, τὴν ἐπαύριον πλύνετε τὸ πρόσωπον μὲ χλιαρὸν ὕδωρ καὶ βάλτε ποῦδραν. Ἐχετε τὸ κυτίον πάντοτε κλειστόν.

ΑΝΤΙΠΥΡΥΤΙΔΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ, ἀρ. 20. Φυσικὴ τροφή τοῦ δέρματος, δίδει ζωηρότητα καὶ ἐλαστικότητα εἰς τοὺς ἰστούς τοῦ προσώπου. Πληροῖ τὰ κενά. Ἀποτελέσματα ὑπέροχα καὶ ταχύτατα. **Χρῆσις:** Ἀπλώνετε ἐπὶ ὅλου τοῦ προσώπου ὀλίγην Κρέμαν καὶ κάμτε ἐλαφρὰ μασάζ. Θέσατε ἐπίσης καὶ διατηρήσατέ τὴν καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Τὴν ἐπαύριον σπογγίσατέ τὴν δι' ἐνὸς tampon βρεγμένου εἰς lotion.

ΒΑΣΣΑΜΟΝ DERMES, ἀρ. 38. Ἐξαλείφει τὰ ἐξανθήματα τῆς κοκκινάδας καὶ κάθε φλόγωσιν τοῦ δέρματος. **Χρῆσις:** Ἀπλώσατε τὸ Βάσσαμον ἐπὶ τῶν προσβληθέντων μερῶν τῆς ἐπιδερμίδος, ἀφήσατε νὰ ξηρανθῇ ὅλην τὴν νύκτα.

ΛΟΣΙΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ, ἀρ. 12. Κάμνει τὸ πρόσωπον λευκὸν καὶ δροσερόν, ἐνδυναμώνει τὰ βλέφαρα, καθαρίζει καὶ σφίγγει τοὺς πόρους. Ἀμίμητον διὰ καθημερινὴν χρῆσιν τοῦ προσώπου. Κατάλληλον δι' ὅλας τὰς ἐπιδερμίδας. **Χρῆσις:** Βρέξατε δι' αὐτοῦ tampon ἐξ ὑδροφίλου ξαντοῦ. Ἀλείψατε τὸ πρόσωπον καὶ ἀφήσατέ το νὰ ξηρανθῇ χωρὶς νὰ τὸ σπογγίσατε.

Ὅχι πλέον μαῦρα στίγματα εἰς τὸ πρόσωπον!

Ἀφαιροῦνται τὰ μαῦρα στίγματα τοῦ προσώπου, καὶ τὰ ἀρχαιότερα ἀκόμη, μετὰ ὀλιγοήμερον θεραπείαν.

Ἀποτελέσματα ταχύτατα καὶ ἠγγυημένα.

Τὸ Κατάστημα δὲν ἔχει οὐδὲν ὑποκατάστημα ἐνταῦθα.

Τὰ ἀνωτέρω εὐρίσκονται εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ἑυγενίης τῆς Ὁραιότητος,

Μ. Ὁδὸς Πέραν, ἀριθμ. 77, τηλεφώνου 1143.

ΕΡΓΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΟΔΑΝ

Παρ’ όλα τὰ παράπονα, τὰ ὁποῖα τὸ ἀσχημον φύλον διατυπώνει μὲ δειλίαν, ἀλλὰ συχνά, διὰ τὴν ἀπαιτητικότητα καὶ τὴν ἀκρίθειαν τοῦ γυναικείου στολισμοῦ, ἐξακολουθοῦμεν νὰ κατέχωμεν προνομιοῦχον, φαίνεται, θέσιν ἐν συγκρίσει πρὸς ὅσα συμβαίνουν ἄλλοι.

Οἱ μεγαλειότεροι ράπται τοῦ Παρισιοῦ αἰσθάνονται ὡς ὑποχρέωσιν, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀμέσου των συμφέροντος, νὰ προκαλοῦν ἐκάστῳτὲ μὲ νέους τρόπους τὸ ἐνδιάφρον τοῦ κομποῦ κόσμου, τοῦ παρακολουθούσης τὴν μόδαν.

Πρὸ δύο ἐτῶν μὲ τὸν «Μιναρέ» τοῦ κ. Ρισπὲν υἱοῦ, ἐβγήκεν ἡ μόδα τῶν τριῶν ζούπ· πέρυσι μὲ τὸ «Ταγκό» τοῦ κ. Ρισπὲν πατρός, ἀνεδείχθη ἡ λάμψις τῶν ὤμων καὶ χτυπητῶν χρωμάτων (πράσινα, κίτρινα, κόκκινα, κερασιά).

GENIKH ANTISEPSIA
ΔΙΑ ΤΟΥ
ΟΞΥΓΟΝΟΥ ΕΝ Τῆ ΓΕΝΕΣΕΙ ΤΟΥ
Πληγαὶ καὶ ναυσίματα, Στοματίτις,
Αφθαί, Ἀμυγδαλαί, Λαρυγγίτις κτλ.κτλ.
θεραπεύονται διὰ τοῦ
BOROSAL
Ἐάν θέλετε προφυλακτικὸν κατὰ παντὸς
μολύσματος καὶ ἐπιδημίας, μεταχειρίζεσθε τὸ
BOROSAL.
Ἐάν ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔχετε λευκοὺς καὶ ὑγιεῖς
ὀδόντας, μεταχειρίζεσθε πάντα ὡς ὀδοντό-
τριμμα τὸ BOROSAL.
Εἰς τὸν κηδομενὸν τῆς ὑγείας του, ἀναπό-
φρευκτον τὸ BOROSAL.
Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία
καὶ Φαρμακεμπορεῖα.

μόδες τοῦ ἐπομένου, καθὼς εἶναι εὐνόητον, ἀναδεικνύουν κατ’ ἐξοχὴν γυμνότητα.

Συστηματοποιούνται μ’ αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ ἔργα - ρεκλάμες νεωτερισμῶν τῶν μεγάλων ραπτικῶν οἰκῶν.

Καὶ οἱ ἠθοποιοὶ χρησιμοποιοῦνται ὄχι πλέον ἐν’ ἀναδείξῳ τὸ κείμενον τοῦ ἔργου — πρόζαν ἢ στίχους τοῦ τυχόντος συγγραφέως — ἀλλὰ τὰ κοστοῦμα του.

Ἡ νέα ρεκλάμα εἶναι, ὅπως εἶπομεν, δαπανηροτάτη· ἀλλὰ τ’ ἀποτελέσματά της ἐξασφαλίζονται καταπληκτικά. Καὶ τὸ σύστημα ἔχει διάδοσιν, τείνουσαν εἰς γενίκευσιν.

— dos.

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀπόσπασμα

ἐκ τοῦ ἐν Ρωσίᾳ ἀπαγορευθέντος ἔργου τοῦ Μαξίμου Γκόρκυ «Οἱ χωρικοί».

ΦΩΝΗ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΩ

Μὴ φοβεῖσθε, μὴ κατακραυγάζετε· εἶναι καλὸς ὁ βίος.

Ἦλθα ἀπὸ τὰ χαμηλότερα κοινωνικὰ στρώματα, ὅπου βασιλεύει ἡ σκοτία καὶ ἡ φρίκη, ὅπου ὁ ἄνθρωπος εἶναι σχεδὸν κτήνος καὶ ἡ ζωὴ τίποτε ἄλλο παρὰ ἀδιάκοπος πάλη διὰ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον.

Ἐκεῖ ἡ ζωὴ διαρρέει βραδέως καὶ εἰς ρεῖθρα σκοτεινὰ καὶ σαπρὰ.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀκόμη διάττουσιν ἀκτινοβολαὶ μαργαριτῶν, θάρρους καὶ νοημοσύνης καὶ ἡρωισμοῦ.

Καὶ ἐκεῖ ἀκόμη εὐρίσκεται ὠραιότης καὶ ἔρωσ.

Ὅπουδήποτε ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὑπάρχει καὶ καλὸν· καλὸν εἰς ἐλάχιστα μόρια καὶ ἀδιοράτους ρίζας, ἀλλὰ ὑπάρχει ὠρισμένως, ἀληθῶς· αἱ τοιαῦται ἀδιοράτοι ρίζαι δὲν θὰ χαθοῦν ὅλαι· τινὲς ἐξ αὐτῶν θὰ βλαστήσουν καὶ θὰ ἀνθίσουν καὶ θὰ καρποφορήσουν.

Ἠγόρασα ἀκριβὰ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ πιστεύω εἰς τοῦτο· καὶ διότι τὸ Ἠγόρασα ἀκριβὰ, εἶναι ἰδικόν μου κατ’ ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ βίου μου.

Ἀπέκτησα δ’ οὕτω καὶ ἄλλο δικαίωμα· τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητήσω νὰ πιστεύσητε καὶ σεῖς ὁμοίως, ὅπως καὶ ἐγώ.

Διότι εἶμαι ἡ φωνὴ τῆς ζωῆς ἐκείνης· εἶμαι ἡ ἀπελπιστικὴ κραυγὴ τῶν μενόντων χαμηλά· ἐκείνων, οἵτινες μὲ ἔστειλαν νὰ κηρύξω τὴν ὀδύνην των. Ἐποφθαλμισθὲν καὶ ἐκεῖνοι τὴν ἀνέηψίν των εἰς τὸν αὐτοσεβασμὸν, εἰς τὸ φῶς, εἰς τὴν ἐλευθερίαν.

Α. Κ.

ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἐπανήλθες... δὲν εἶ βλέπω...

Σὲ ποθῶ!... καὶ λαχταρῶ

νὰ σὲ ἴδω, νὰ σὲ εἶπαι

πῶς νὰ ζήσω δὲν μπερῶ!...

Καὶ μὲ δακρυσμένα μάτια

ἐνθυμοῦμαι τὸ Νησί,

ὅπου ἄλλοτε ἐζῶμεν

εὐτυχεῖς, ἐγὼ καὶ σύ...

7 Ἰουλίου.

ΤΣΑΚΑΚ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

τοῦ ‘Απ’ Ολα

Βραβεῖα χρηματικά : Δύο λίραι Τουρκίας ἐκάστην ἐβδομάδα κατ’ ὄλον τὸ 1914.

Χορηγία κ. ΙΣΑΑΚ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ

1] Κατ’ ὄλον τὸ τρέχον ἔτος 1914 ἰδρύνονται Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ ποικίλης ὕλης, πάντοτε συναδούσης πρὸς τὴν ὕλην καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ‘Απ’ Ολα» μὲ βραβεῖα ἐβδομαδιαῖα 2 λίρας Τουρκίας.

2] Ἀναλυτικώτερον τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἔργα θὰ εἶναι : διηγήματα, χρονογραφήματα, εὐθυμογραφήματα, ποιήματα, αἰνίγματα, προβλήματα, περιγραφαί, εὐτράπελα, σάτυρα, γελοιογραφαί, ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως εἶναι ταῦτα πρωτότυπα.

3] Τὰ ἀποστελλόμενα ἔργα πρὸς τὸν Διαγωνισμὸν δεόν νὰ εἶναι σύντομα· τὸ ἐκτενέστερον δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίῃ τὰς 2 στήλας τῆς Ἐπιθεωρήσεως μὲ στοιχεῖα τῶν 8 (στοιχεῖα, δι’ ὧν γράφονται αἱ Ἐντυπώσεις τῆς Ἑβδομάδος).

4] Ἐκαστὸν ὑποβαλλόμενον ἔργον, διὰ νὰ ληφθῆ ὑπ’ ὄψει, πρέπει α) νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὴν σημείωσιν : «Διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς τοῦ ‘Απ’ Ολα» β) νὰ συνοδεύεται μὲ ἓν, τὸ τελευταῖον, δελτίον, τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται εἰς τὸ φύλλον μας· γ) ἕκαστος φάκελλος δεόν νὰ περιεχῇ ἓν μόνον ἔργον καὶ ἓν δελτίον καὶ τοῦτο διὰ νὰ βεβαιωθῆ τὸ «Απ’ Ολα», ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος εἶναι ἀναγνώστης τῆς Ἐπιθεωρήσεως· δ) εἰς ἕκαστον ἔργον πρέπει ν’ ἀντιστοιχῆ καὶ ἓν δελτίον· καὶ ε) τὰ χειρόγραφα νὰ εἶναι εὐανάγνωστα.

5] Οἱ ἀποστελλόμενοι φάκελλοι, εἴτε ταχυδρομικῶς εἴτε κατατιθέμενοι εἰς τὰ Γραφεῖά μας, θὰ κατατάσσονται κατὰ σειρὰν ἀφίξεως, ἐκάστην δὲ Πέμπτην θὰ παραδίδονται εἰς τὴν Ἑλλανόδικον Ἐπιτροπὴν. Οἱ φάκελλοι, οἱ κατατιθέμενοι μετ’ ἐκάστην Πέμπτην, θὰ λαμβάνονται ὑπ’ ὄψει τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα.

6] Τὰ βραβεῖα εἶναι ποικίλα τὸν ἀριθμὸν. Ἡ Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπὴ ἔχει πληρεξουσιότητα νὰ διαιρῆ τὸ ἐβδομαδιαῖον ποσὸν τοῦ ἄθλου εἰς ὅσα θέλει τμήματα, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἔργων. Ἐν τούτοις καὶ ὀλόκληρον τὸ ἄθλον τῶν 2 Λ. Τ. δύναται ν’ ἀπονεμηθῆ εἰς ἓν μόνον ἔργον.

7] Ἐν ἡ περιπτώσει τὰ κατὰ τινα ἐβδομάδα σταλέντα ἔργα δὲν κριθῶσιν ἄξια ὄλης ἢ μέρους τῆς ἀμοιβῆς, τὸ ποσὸν τῆς ἐβδομάδος ἐκείνης θέλει διατεθῆ διὰ τὴν προσεχῆ, ὁπότε τὰ βραβεῖα θὰ εἶναι ἠῤῥημένα.

8] Τὰ βραβευόμενα ἔργα θὰ δημοσιεύονται εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐβδομάδος ἐκείνης μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν συγγραφέων των. Ὅλα τὰ βραβευόμενα ἔργα, ὡς καὶ τὰ κρινόμενα ἄξια δημοσιεύσεως καὶ ἐπαίνου (ἄνευ χρηματικοῦ ἐπάθλου), θὰ δημοσιεύονται εἰς τὰς ἐπὶ τούτῳ δύο σελίδας τοῦ ‘Απ’ Ολα».

9] Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα, βραβευόμενα ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται.

“Οπουβανανώνται” δύο... [άφροί.]

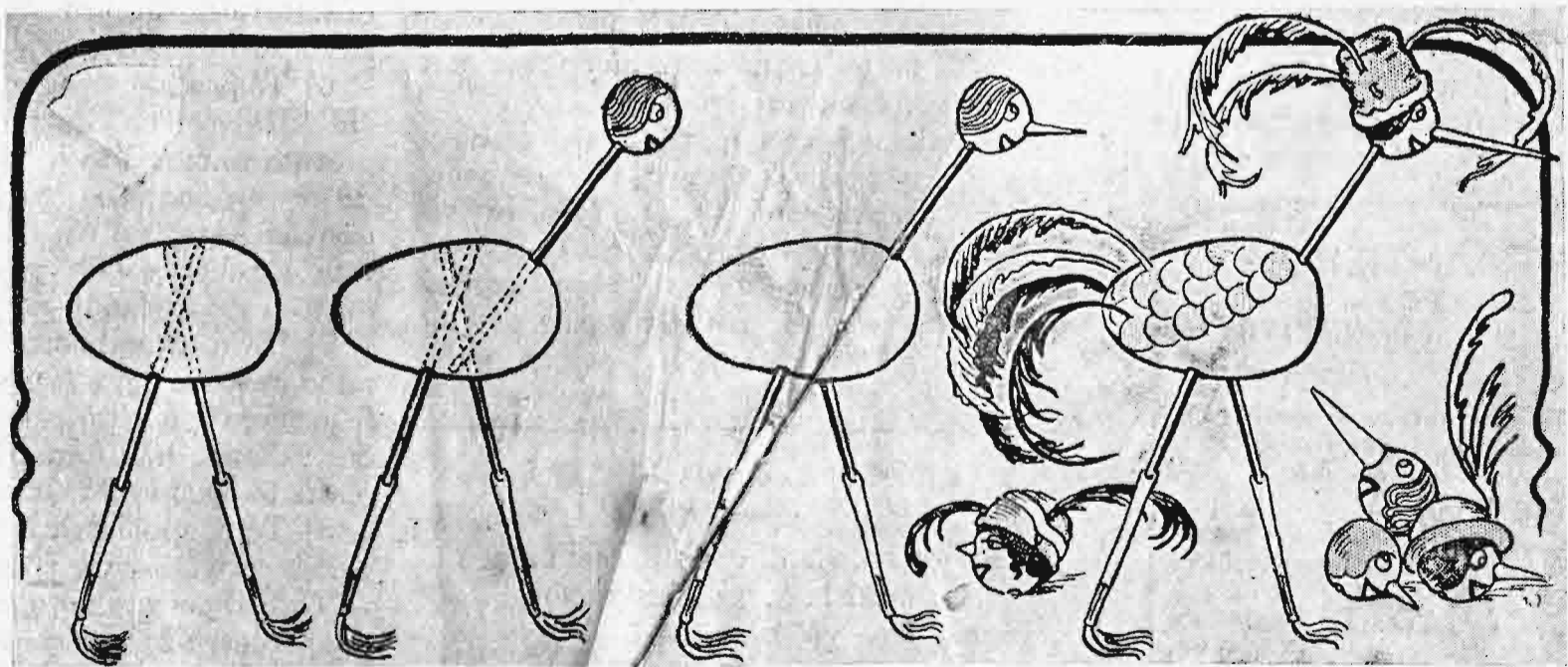
— Αισθάνομαι φοβερόν μίσος διά τόν Γιώργο
θέλω νά τόν τιμωρήσω...
— Εύκολο πράγμα, παντρέψου τον.

— “Οί άνδρας μου δέν άκούει τίς πό
λόγια.
— Μά είναι λοιπόν τόσον άγριος;
— “Οχι...,” είναι κωφός.

‘Εκείνη.— Μ’ αυτές τής βροχές όλα θά ξανα-
βλαστήσουν στή γή.
‘Εκείνος (πού πενθεί τόν θάνατον τής πενθεράς
του, κατ’ ίδίαν).— “Ω! δυστυχία μου! κι’ άν μου
ξαναφύτρωνε κι’ εκείνη!...”

Καινο ύργιος / οδες... (Παιγνίδια διά μεγάλα παιδιά).

ΔΕΛΤΙΟΝ
των ‘Εβδομαδιαίων Διηγηματικών
του «ΑΠ’ ΟΛΑ»
‘Αριθμ. 26

STEINS
ORIENTAL
STORES LTD

Διά νά προμηθευθήτε
ΕΝΔΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΜΠΟΝΕΤΕΡΙ
έξόχου καλαισθησίας
δι’ άνδρας, γυναίκας και παιδιά
έπισκεφθήτε τά Καταστήματα

ΣΤΑΪΝ
ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ
Πέραν κατ Πόλεε.